

— Gubernatorius Pattison atšaukė miliciją iš minkštųjų apigardų Pennsylvanijos iš tos priežasties, kad straičiai pakajungai užsilaiko. Nekurie kapitalistiskieji laikrasčiai lemia, buk ten dabar įvyks visotinis maistas, bet darbininkų vadovai tvirtina visai priešingai tam.

— Iš visų krasčių pareina žinios apie didelį marumą žmonių. Influenza ir tyfas numarina šimtus žmogysčių kasdien. Tokio marumo nū metų geltonojo drugio vėsypatavimo Šv. Valstijose dar nebuvo. Už tai vis reikia pasidėkavoti supuvusiai žiemai. Kas dieną vis kitokis oras: giedra, lytus ir sniegas ir tai pavasaryje, kada laukėme įpatingai giedrių dienų.

— Italai apsigyvenusieji Kansas City'je norėjo dirbti vietiniuose pabirkuose už \$1.00 ant dienos. Papiktino tai darbininkus kitų tautų ir susitarę išvarė italus su akmenimis bei lazdomis ne tik iš miesto, bet ir iš rybų valstijos. Italai tokiuose dalykose jau stovi lygiumi su kynais ir jeigu darbininkai nesusivienys, tai neužilgo turės dirbti už tokį pat mokestį, kaip ir Europoje.

— Nūsprendis Pittsburgho sudo, pasmerkiantis ant smerčio tris slovakus už musimą „scabs'ų“ Braddock'e, likosi užtvirtintas, neveizdint ant protestų darbininkiskų organizacijų.

— Pietinė Amerika. Republikaėje Chili vėsypatauja apverttini prietikiai. Sztai ką raszo vienas korespondentas iš Iquiqui: „Negirdėtini dalykai ezion dedasi ir nesinori tikėti, kad ezion civilizuoti žmonės gyvena. Grobimai, žmogūdystės, piktadėjystės prieš dorybę yra kasdieniniais nūtikiais. Pietuose žmonės kenczia baisų vargą

ir szintai iszguitinų, moterių, vyrų ir vaikų neturi pastogės. Maisztininkai visur ima virszų“.

— Anglija. Buvėsis vadas airių, Parnell, susitūkę su dukteria ponios O' Shea. Jeigu szita paskala yra tikra, tai „nekarunūtas Airijos karalius“ įgytu vėliuk savo senobinę įtekme, nesa davestu jis tūmi savo priezininkams, kad tankus apsilankymai jo pas kapitoną O' Shea buvo pasvėsti ne poniai O' Shea, bet josios dukteriai.

— Mieste Bradford straičiai audėjai daro daug truksmo. Kariumenė likosi paszaukta dėl sergėjimo tvarkos.

— Belgijoje atsiranda didelė baimė dėl revoliucijos. Įnirtimas tarp darbininkų smarkiai auga ir reikia tikėti, kad biedni ir nubadėję žmonės ne ilgai pavels mindzioti savo tiesas.

— Prancuzija. Pagal sutarimą tarp — tautiskų kongresso anglekasių, kuris neseniai buvo laikomas Paryžiuje, vadovai darbininkų rūšių apie apgarsinimą visotino straiko anglekasejų. Pirmausiai prasidės straikas visose anglekasyklose Belgijos ir vedėju jo bus tarptautiskasis komitetas, susidedantis iš prancuzų, anglų, vokiečių ir belgijiečių. Jeigu laike straiko Belgijoje anglys butu pristatomas iš Vokietijos, tai ir vokiskieji anglekasejai pradėtu straiką; anglai taip pat davė žodį, kad nepavels vėsti anglis iš Anglijos į Belgiją. Laivinės kompanijos, kaip antai „Nord. Deutsch. Lloyd“, pradėjo jau vartoti amerikiskasis anglis, ir jeigu laike straiko galbentu anglis iš Amerikos, tai darbininkų drangystė pasirūpins, idant amerikiskieji anglekasiai

nedėtu iš ten jas iszvežti.

— Vokietija. Prietikiai tarp Vokietijos ir Prancuzijos yra vis labai įtempti; vaiksčioja paskala, jogei prancuziskasis ambasadorius, p. Herbetė, bus neužilgo atšauktas iš Berlyno. Regis neteko jis malonės pas cėsorių Viliamą iš priežasties žinomų nūtikų Paryžiuje. Vokiečių valdonas iki sziai dienai negali užmirszi, kad Prancuzijos sostapilė taip blogai jo motyną pavytojo. Kunigaikščio Bismarkio kandidatura regisi yra neabejotini dalyku. Jisai stengiasi atsistėti ant sėslo parlamente jeigu tik socialistai jį nesumus prie skyrimų.

— Darbininkų organizacijos tariasi užbėgti pribuvimui pigių darbininkų iš Austrijos ir Maskolijos. Lenkiskieji darbininkai užplaukia visą Vokietiją ir dirba už pusę mokesties. Berlyne atrasta 15 lenkų susigrudusių dviejųse kambariūse; gilių jų buvo sziaudai, o maistas buvęs prastesnis už kiaulių jovalą.

— Baisingos regyklos nusidėda Bremeno mieste kožną naktį; policija gražina atgalios szimtus maskolizskų emigrantų, iszėjusių iš namų su vilczia, kad „Lloydo“ agentai nugabės jų dyką į Braziliją. Brazilijos valdzia liovėsi dalinti emigrantams pinigiską pagelbą nū 10 d. sz. m. Vokiskų valdzia prispirta yra suteikti per naktį prieglaudą szitiems emigrantams, kurie per didelį vargą tik dūdas gražinti į Maskoliją.

— Italija. Sekantis nevierytinas nūtikis yra pranezamas iš miesto Pizza: Viena moteriskė, neseniai iszėjusi iš bepročių namų, papasakojo, jogei jaunystoje ji nerėjusi isztekėti už studento — mediko įsimylėjusio į ją, vie nok sutūktavės neįvyko. Ji

isztekėjo už kito vyro. Jau nystos meilė buvo kūne jau užmirsztą, kada ji staigu apsirgo. Paszaukė daktarą. Atsitiko taip, kad tūmi buvo buvėsis josios suziedūtinis. Pergvyentoji meilė užsiedė ir ligonė su pavelyjimu daktaro priėmė didelį dozą narotiko. Ją visi palaikė už numirusią. Daktaras iszdavė smertinį paliudyjimą ir paskui pavogė savo numylėtinę iš grabo. Po kiek metų ji apsirgo ant duszios ir daktaras nugabeno ją į ligonbutį. Pasveikusi ji viską gražiai atsiminė, kas tik su ja nutiko. Daktaras kas žin — kur pragaizo, o vyras jos buvo jau susitūkęs su josios seseria.

— Bulgarija. Berlyniskis korespondentas Londono laikrasčio „Chronicle“ raszo, butent bulgariskų valdzia rengiasi atsiszaukti į cariskąją valdzia nota, kurioje apkaltins maskolizskius urėdininkus už patiekimą szkalbio ant gyvasties bulgariskų ministro Balczovo ir pareikalaus nukorojimo tų kaltininkų, kurie į Maskoliją pabėgo. Jeigu Bulgarija isztikro pareikalaus nū Maskolijos iszdavimo ir nukorojimo tų piktadėjų, kurie bulgariską finansų minystrą nugalevo, tai bus labai akvyvas dalykas. Maskolizskasis caras mat per daugelį metų protestavoja prieš visas Europos valdzias, suteikiancias pasavę prieglaudą polytikizskiems prasikaltėliams. Ar dabar Maskolija urėdiszkai gins pabėgusius žmogūdžius? Jeigu neiszpildys Bulgarijos reikalavimų, tai tūmi prieš visą sviėtą prisipazins, kad yra apgyneja pasamdytų galvažudžių.

— Maskolija. Peterburge daug truksmo padarė pabėgimas didkunigaikščio Konsantino pacios su dviem vai-

szveiti.

Prietikiai r Prancuzi-
mpti; vaik-
jogei pran-
adorius, p.
neuzilgo at-
no. Regisi-
pas cieso-
iežasties ži-
Paryžiuje.
as iki sziai
mirszti, kad
ilė taip blo-
ytojo. Ku-
narkio kan-
neabejoti-
stengiasi at-
parlamente
stai ji nesu-

organizaci-
pribuvimui
isz Austri-
Lenkisz-
užplaukia
lirba nž pu-
lyne, atras-
idusių dvie-
giūlių jų bu-
stas buvęs
iū jovalą.
egyklus nu-
nieste kožną
ražina atga-
askolizskųjų
sių iz namų
oydo "agen-
yka i Bazi
aldžia liovė-
tams pinin-
10 d. sz. m.
a prispirta
naktį prieg-
migrantams,
argi tik dū-
kolija.
-
tantis nevie-
ra praneša-
izza: Viena
iai iszėjusi
q, papasa-
ystoje ji no-
studento —
sio i ja, vie-
reivyko. Ji

isztekejo už kito
nystos meilė buv-
užmirszta, kada ji
sirgo. Pasaka-
Atsitiko taip, kad
buvo sia jostis
Pargyventojų meilė
ir ligonė su paraly-
taro priėmė dūlę
kotiko. Ją rim-
numirusia. Dūlė
ve smertinį paraly-
paskui pavogė
nė iz grabo. Po
ji apsigro ant dūlės
taras nugabeno ją
Pasveikusi ji rind-
siminė, kas tik su-
Daktaras kurd-
gaizdo, o vyras jo
sueitdka su jostis

— *Bulgarija.* Bu-
kis korespondentas
laikraščio „Olimp-
szo, butent bulgariz-
dzia rengiasi smurti-
risztąją valdžią, su-
apkaltns maskoliz-
redininkus už pa-
kalbio ant gvar-
riszkojo mityno. Ili-
pareikalas suko-
kaltininkų, kurie
pabėgo. Jeigu Bulg-
tikro pareikalas už-
jos iszdavimo ir
tų piktadejų, kuri-
kajį finansų minis-
vo, tai bus labai
kas. Maskoliz-
mat per daugelį me-
tavoja prieš tui-
valdžias, suteikamas
vę prieglauda po-
praskalteliamas.
Maskolija ureidau-
bėgusius žmogūn-
gu neiszpildę Bulg-
kalavimų, tai tui-
svietą prispalim-
gyneja pasamly-
dzių.

— *Maskolija.* I-
daug trukšno pad-
mas didkunigaikš-
tantino pacios p-
reivyko. Ji

kaia. Didkunigaikšztis
Konstantinas yra sunumi ano-
jo pagarsėjusio Konstantino,
prie kurio Lenkijoje įvyko
maizstas 1830 m.; pati jo,
kunigaikšcieziutė Elzė Sach-
sen-Altenburg, isztekejo už
jo su taja tik iszlyga, kad ne-
bus prispirta priimti pravos-
lavija. Kada vienok ją pra-
dėjo maskviszkiu budu verst-
i stacziatikystę, paėmusi vai-
kus iszdumė isz Maskolijos.

— Londoniszkiui „Tele-
graph“ praneša isz Peterbur-
go 6 d. sz. m., Megsnama bu-
vo nugalabinti carą. Buvo
tai maskolizskoji szventė ir
pagal įprotį caras su cariene
aplankė savo gvardiją, esan-
čią kazarmose prieszai did-
kunigaikšciezio Mikalojaus
palocių. Užkviesti buvo ant
tų aplankų visi didžiūnai.
Tarp žmogyszių, turinczių
korteles dėl įėjimo, radosi
vienas iszbylskęs žmogus;
jis atsistojo už penkių žings-
nių nū caro. Ant paliepimo
nusivilkti virszutinę drapaną
jis sakėsi bijas persiszaldyti.
Tūmi jis atkreipė ant savęs
akį policijos ir kada antru
atveju nenorėjo padėti palto,
likosi aurasztavotas. Atrasta
pas jį revolverį su iszgręžto-
mis kuldomis, pripildytomis,
kaip rudos, nūdais. Pravar-
dė to žmogaus — Szameikin.

— Maskolija vis daugiau
vaisko sutraukia ant Austri-
jos rubeziaus. Isz tos prie-
žasties Europoje atsiranda
rusti baimė, įpatinčiai dar kū-
met caras nenori pripažinti
Ferdinandą Bulgarijos kunin-
gaikšciezių. Padariusi sandorą
su Prancuzija ir nejausdama
baimės isz szalies Vokietijos
ir Austrijos, Maskolija žino-
ma nori pasinaudoti isz pro-
gos ir atvirai įsikisz i Bulg-
rijos reikalus. Austrijos ir
Vokietijos valdžios lygiu bu-
du traukia vaikus i parubežę.
Visi rokūja sziaudykaszį stov-
dalykų labai pavojingu.

— *Afrika.* Baisingos pik-
tadejystos yra papildomos per
baltūsiaus civilizatorius szitoje
ziameje. Tygrų bei liūtų žia-
meje italai pasielgia su te-
nykszcziais gyventojais ar-
sziaus už nožmšius tygrus.
Prieszakyje žmogūdzių gau-
jos tapė snimtas direktorius
policijos Livraghi ir jo sekre-
torius Cagnassi. Nugalaby-
jo jiedu sūkalbyje su kitais
galvažudžiais isz viso 800
biednų arabų vien delto, idant
jų turtus sav paglemžti. Pik-
tadejystė vienok iszsidavė ir
Livraghi jau likosi suimtas
Italijoje. Piktadejų darbai
netyczia tik iszplaukė ant pa-
virsziaus. Arabas Missa-el-
Accads tapė apkaltintas už
nusidejimą priesz valdžią ir
italiszkiejie sudžios popierose
užtikto gromatą sekretoriaus
Cagnassi, kurioje prie pravar-
dės arabo Ligg Hagos buvo
padėtas žraudonu atramentu
kryžialis. Sudžios labai isz
to nusistebejo. Pradėjo mi-
nėtąjį arabą jieszkoti ir pa-
sirodė, kad Ligg Hagos kas-
zin kur be pėdsako dingo.
Galiausiai dasekta likosi, jo-
gei Ligg Hagos tapė nugalab-
intas ant paliepimo Livrag-
hi'o. Lavono nužudytojo
arabo negalima buvo jau nie
kur surasti. Pasirodė, kad
Ligg Hagos likosi nakezia
iszvestas ir revolverio kulko-
mis suszaudytas. Prie szitos
progos dasekta taipogi nuga-
labyjimą Ajubo Getehono,
labai turtingo abisiniszkojo
prekėjo, kuris Grūdyje 1889
m. paslaptinčiai buvo papū-
les. Getehon parokūjamas
buvo už bagocziausią prekė-
ją Massavoje. Idant jo tur-
tus paglemžti, Livraghi pa-
liepė savo sekretoriui jį su-
rasztavoti. Del to mierio ta-
pė sudaryta gromata, butent
nū arabiszkojo virszininiko
Ras-Alulas, kuris ten kariau-
ja priesz italus, ir toje groma-
toje įraszė, buk Ras-Alulas
atsiuntė Getehon'ui 15 tuks-

tanczių dolerių dėl suorgani-
zavimo sūkalbio priesz italus.
Livraghi ant jų pėdų atėmė
nū tojo abisiniečio 15 tuks-
tanczių dolerių, kuriūs atida-
vė i kasą generolo Baldisseri,
įraszdamas i protokolą, bu-
tent tie pinigai buvę paskir-
ti ant pirkimo ginklų ir amu-
nicijos prieszais italus. Ne-
laimingas Getehon'as, įkis-
tas i kalėjimą, gynėsi, kad tie
pinigai yra jo savybe ir kad
su Ras-Alulas'u jis neturis
jokių susinesimų. Idant jam
nepasisektu savo nekaltybę
su liudininkais priesz sudą isz-
rodyti, Livraghi liepė jį nak-
czia isz kalėjimo iszvesti ir
nugalabinti. Brigadyrius
Ombark Idris ir keturi po-
licijantai iszpildė tą nelaby-
tę. Idris du sykiu szovė i
Getehoną isz revolverio, o ka-
dagi tas vis dar gyvas buvo,
tai policijantai lazdomis ir
akmenimis toliuk jį kulė, pa-
kol kune duszios neliko. Liv-
raghi žiurėjo ant to visko ant
arklio sėdėdamas ir prisakus
davinėjo. Paskui nuszoko
nū arklio, ir prie nedėglio
szviesos prisiziurinėjo, ar Ge-
tehon'as dar nekvėpūja. Dū-
bė jau isz anksto buvo iszkas-
ta, ir lavoną tūjaus i ją įme-
tę užkasė, o Livraghi savo ko-
jomis žiamę dar sumindžiojo.
Tada užsisėdo ant arklio ir
nujojo sav, kaip niekadėjas.
Aną brigadyrą bei keturis po-
licijantus suėmė ir jie sudė
prisipažino, jogei daugelį ara-
bų tokiu budu jau nužudę
yra liepiant Livraghi'm. Tarp
kitų nugalabyje ir arabą Nai-
bą — Osmaną. Buvo tai se-
nelis, kuris tarp savų žmonių
už szventą buvo laikomas.
Tokių žmogūdysezių Livra-
gii padarė didelę daugybę ir
nugalabintųjų aukų turtus vi-
sados sav paglemždavo. Bai-
sios tai piktadejystės yra ir
lengva suprasti, kokią nūmo-
nė arabai turi įgyti apie krik-
szczioniszkosios Europos civi-
lizaciją.

— Netoli karavanų stotės
El Golea, pustynėje Saharos,
kasant szulinį atrasta milži-
niską rezorvarą vandens 120
pėdų gilume. Szulinyz isz-
dūda jau 40 galionių sveiko
vandens per minutą ir yra
viltis, kad srovė dar bus pa-
didinta. Tokis atradimas yra
labai svarbus dėl keleivių per
pustynę.

— *Indija.* Maizstas igy-
ja vis didesnį apėmį. Maiz-
tininkai, igyję drąsą per pa-
sisekimą keliose vietose, visur
užpuldinėja isz pasalų ant
angliszskųjų kareivių. Ang-
lija turės sunkią nūdūtę nu-
malszinime sukilusių indų.

Balsas Ukrainiečio

dalykūse szventinimo 3 d. Ge-
gužio ir sueimės kuningų Sha-
mokin'e.

Myleti savo tėvynę yra pa-
reiga kiekvieno gero žmogaus.
Paaukauti gyvastį už valnybę
tėvynės yra zenklus smurtybės
kokios nors tautos. Berods,
tų dviejų įpatybių nėra gali-
ma atkalbėti lenkų tautai,
įpacziai jų inteligencijai. Bet
mylint tėvynę jai velyti val-
nybės su prapelnu kitų nėra
girtinas daigtas. Taigi kada
neatkalbame lenkams meilės
tėvynės ir paszventino gyvas-
ties už valnybę tėvynės jų,
tai lygiai tiek daug jie darodų
padavę yra, jog velydami
valnybės dėl savo tė-
vynės stengiasi atimti ją nū
kitų dviejų tautų, beje rusinų
ir lietuvių. Aiszkiausiu fak-
tu, tvirtinancziu mano saky-
mą, yra tai *utopija* atbudavo-
jimo Lenkijos jos senovės ru-
bežiūse, sakau *utopija* — nė-
sa istorija romėnų, graikų ir
kitų valstijų nesumuszamai
parodo, kad kaip numiręs
žmogus negrįžta savo pir-
mykszcziamė iszveizdyje i
svietą, taip pat pereiti laikai
negrįžta ir istorijoje savo pir-
mykszteje formoje. Lenkai

vieni tikrai to nenori pripažinti ir svaajoje apie Lenkiją nū marės iki marės, nū seniai jau palaidotos istorijoje. Tauta, ar geriaus sakant jos apszviestesnėji dalis, pasikėlė 3 syk iš pelenų, prie Napoleono I, 1831 m. ir 1863 m. Nemažai prauvo puikių sunų Lenkijos, bet Lenkija neatsikėlė, nieks jai nedavė pagelbos, ir ji neatsikėlė. Kas įpaatingiausia tomis savo ankoms lenkų tauta neušipelnė tiek, kad kitos tautos darbus lenkų priimtu vertais pasekimo. Nesunekant apie kitas — dvi tam buvo svarbiausios priežastys. Pirmoji: tai forma, kokioje lenkai užsimanė atbudavoti Lenkiją, rubežiūse senovės. Be paklausimo lietuvių ir rusinų, syla, prievarta įtraukta jūs į senovės rubežius, kurie kožną išmanesnį rusiną ir hetuvį gąsdina gan greit, o ne kursto ant jų atnaujinimo. Priežastis to netame randasi, kad mės rusinai nesigailėtume prispaustųjų, arba netroksztumėme valnybės, nesa istorija Rusijos nū maisto kazokų iki sziai dievai niekūmū kita nėra, kaip troszkimū teisingumo ir valnybės. Tas tai troszkulys teisingumo ir laike nū toliu lietuvių bei rusinų nū krutėjimū lenkų, nesa „Polsezios“ jau pats vardas skaudina rusiną ir lietuvių ir jūs smutnyja, primindamas skriaudas ir neteisingumus, patiektus tom dviem tautom pirm poros amžių. Užtai nežiūrint į reikavimus lenkų, kad jie esą „lygūs su lygiais“ ir „valni su valnais“, mės amžinai protestavojame prieš vietnyjimą su Lenkija. Taigi budas, forma ir pasielgimas lenkų su tom dviem tautom liepia protestuoti ir išsiziadėti „Polsezios“. Idant suvienyti tiedvi tauti su savo, lenkai netikusiai daro, nesa be mūsų noro jie užsimeta mums ant vadovų. Tiedvi tauti — o ir visas svietas — nepripa-

žįsta galimu daigtu atbudavojimą Lenkijos nū marės iki marės, o lenkai to nenori matyti ir pripažinti. Berods Lenkija be Rusijos ir Lietuvos negali išsilaikyti, vienok tai nėra priežastis, dėl kurios mės turėtume išsiziadėti savo tautieszkų jieszkinių.

Kam gi lenkams trokszt atbudavojimo Lenkijos nū marės iki marės po egiada Karaliaus Lenkijos?! Kodel jie neapgarsina tą atbudavojimą pagal reikalavimus szių dienų dvasės?! Juk tik ir patiems lenkams gali būti aisku, kad sziaudyksztė dvasė atsikratė nū tradicijų, o apskelbė naujas idejas. Respublika Brazilijos, revoliucijos su republikiskais siekais Portugalijoje ir Szpanijoje, Iridentai Italijoje, nihilistai Maskolijoje, socializmas ir szaukimai respublikiskai Belgijoje ir Vokietijoje ir beveik kožnoje valstijoje, szventinimas 1 d. Gegužės mėn. visame civilizūtam sviete, vis tai parodo, kad tas, kas nori gyventi, turi eiti nauju keliu, kitaip jis ir jo pažvalgos prapuls. Sziaudien svietas ne linkon karalių traukia, bet szalin nū jų. ... Kaip gi dabar sutaiškinti ideję atbudavojimo Lenkijos su senoviskomis idejomis ir naujausiomis? Reikia išsiziadėti atbudavojimo Lenkijos senūse rubežiūse, tegul nors priimtu forma *federacijos* tų trijų tautų! Reikia atmainyti sugyvenimą su tom dviem broliskom tautom, reikia atsiziadėti skaiczius rusinus ir lietuvius „paliokais“, reikia pagūdoti ir jausmus tautieskus ir polytikiskus persiliudyjimus tų dviejų tautų, reikia szėnavoti religiją, ipacziai Ukrainiszkių ir Galicijiszkių, reikia atidūti tom dviem tautom ant valios ar likties prie Lenkijos ar susirizti su kokia kita tauta ar savaimi stoti, ir reikia ne vien žodžiais apie lygybę ir valnybę parodyti,

bet ipacziai darbais, kad jūs laikote už lygius sav ir valnus. Nemindziokite už tai tiesų žmogaus, tolynzengybės ir idejų žmonybės. Atkasi nėti senus pelenus iš istorijos nieks nū mūsų negali reikauti. Kaip viskas bėgant laikui nyksta ir pūla, taip pūle Lenkija; gaivinti ją — tai būtų lyg tarpan trąszios ir gai-vios grios sodinti sutrunėjusius stūbrus.

Kaip kožnas kirminėlis turi nū gamtos, kaip tik atsirado, savo priskyrimą, kaip kožnas medelis turi tam tikras savo įpatybes ir gali būti panaudotas prie tinkamos progos, kaip iš eglo nėra galima daryti rato, o iš matogany brėžukų, kaip kirminėlį nepasikinkysi azūt arklio, o arklių neįvaysi į skylę, nors ir didele, idant jis ten rausinėtų, taip lyginai ir žmogus kožnas vienas turi savo priskyrimą nū Dievo, o tūmi labiaus kožna tauta. Jeigu pareiga kožno žmogaus yra pažinti, kam ji Dievas leidęs yra, tai tūmi labiausiai pareiga tautai mokintiesi savo istorijos, idant pažinti, kam ji yra ant svieto. Istorią rusinų mokina mus, jog mės gyvename ant žiameš del gaivinimo idejų valnybės ir lygybės, nerasi niekur Ukrainiszkius esant užvajavotojais, naikintojais valnybės kitų tautų sav ant naudos — to mės ir laikomės. Tai mums rusinams daro garbę, tai pripildo mus išsitikėjimu į savo sylą ir ilgą pagyvenimą. Kiek žinau praeitę Lietuvos, tai joje daug yra žymių, pameščių ir istoriją Rusinų. O kas atsieina „Polsezios“, toji kitaip išsiziūri, neveizinti tai, jog lenkai paskueziausioje agonijoje savo polytikiską gyvenimo išdavė Konstituciją 3 d. Gegužio. Toji Konstitucija dėl mūsų ne ką ženkina. Ji pasiliko tik ant popieros, ten žmonių — chlopu — buvis juk likosi visiszkai ap-

leistas, taipgi diduma žiameš stovejo prieš ją ir delto Konstitucija būtų prauvusi, kad Lenkija ir nebutu prapūlusi; priegtam ir prieš Konstituciją ir jai atsiradus rusinai ir lietuviai kentėjo skriaudas ir tebekencziame, nors jau nebe taip aitriu budu, kaip seniaus. Už tai mums ir neiszpūla del tos popieros taip daug manifestuoti, kaip to lenkai norėtu. Kada rusinus Galicijoje lenkai slėgia, tai nei vienas laikrasztis, net ir szioje žiameje, nei nepamena. Apie lietuvių ir mus lenkai užsimena tada, kada mės jiems reikalingi esame dėl manifestacijų, maža tik partija stoja už skriaudžiamūs, o tai yra socialistai, kurie išsiziadėjo atbudavojimo „Ojezyznos“ senūse rubežiūse su nenauda dviejų broliskųjų tautų ir užsiima triusu apie žmonių apszvietą ir gerovę.

Asz tai vis ne iš neapykantos del lenkų raszan, o tik dėl to, idant lenkų visūmenei dūti progą laike jų taip daugelio susirinkimų pajudinti dalyką atbudavojimo Lenkijos ant tikrų pamatų, o ne ant svajonių. Įvykus tokiai atmainai mislyjime lenkiskos visūmenės gal ir mės galeitumėme pristoti prie jų manifestacijų. Kitaip jei bent drumzdiname vandenyje kas būtų sugautas.

Reikale susirinkimo lenkiskųjų kuningų, randame „Polak'e w Ameryce“ užprašyme kn. Klonowskio tolygų absurdą: „Po vardu lenkiskųjų kuningų — raszo jis ten — suprantu „lenkiskus, lietuviskus, slovakiszkus ir graiko-katalikiskus“. Tai skaitant reikia klausti savę, su kokia logika kn. Klonowski atėjo į taji absurdą? Kaip jis gali į lenkų vardą talpinti lietuvių, rusinų, slovaksų — negalima yra suprasti! Tą gordiszkąjį mazgą jei bent pats kn. Klonowski atriszi įstengs. Juk sunku būtų nūmoniauti,

kn. kn. Klo
tyjus ir ku
aip matai
suysa jo j
ta ir tikietis
paleko" p
vatos. Pr
avakio dal
migrantų
gera, verta
ra į laiką.
kado rand
dalyką, del
autos tarėtu
ga, nori atli
dangijos, o
Tegul nelyk
li, bet mės
eume, kad
kūni hito, k
tikomis j
ja mės turėtu
pau ant emig
kitymo, reik
dalykais prie
vidmo to vis
tai aisku ir
dėlo nors
kiamas ir
ga, bet iš t
mo nėra gali
jovilelis pas
raszų gal ne
mas, kad ir i
— ir tai del
nolos iszvesti
dalykas labia
Už kas
(Pa
Vakaras
pili debėniai
kurį oras
jy pečiuje.
lietava. Kad
as helin, jūd
milietą kalną
apangui un
dama dolia. I
ty dar trop
lojy, aplinkui
kai naktis j
tinkus krom
pamatū nei ne
aliko Niamus
da, tarytum

kad kn. Klonowski laiko skaitytjus ir kunigus kitų tautų taip mažai mokintais, jog jie nesupras jo paikystos. Sun-ku ir tiketiesi, jog ant vardo „polsko“ pasilokamys kitos tautos. Projektas kn. Klonowskio dalykūse agento dėl emigrantų savo pamate yra geras, vertas įgyvendinimo ir yra į laiką. Bet nūdugnė klaida randasi tame, kad jis dalyką, dėl kurio keturius tautos turētu dėti savo pinigus, nori atlikti be dalyvumo draugijos, o tik su kunigais. Tegul nepyksta kn. Klonowski, bet mes jau nesykį matę esame, kad ir kunigai nėra kumi kitu, kaip žmonėmis, su visokiomis ydomis. Už tai jei mes turėtume dėti pinigų ant emigrantų agento už laikymo, reiktu mums ir būti dalyvais prie kontrolės ir išvedimo to viso dalyko — juk tai aiskiu ir suprantama yra. Delto nors tai yra karsztas klausimas ir dalykas reikalingas, bet iš budo jo užmegimo nėra galima tikėtiesi dėl jo didelės pasekmės — pusės rusinų gal nepaklysiu tarydamas, kad ir iš pusės lietuvių — ir tai dėl to, kad tapę iš rodos izmesti tie, kuriems tas dalykas labiausiai rupi.

H. Szpaczek.

Už kasnį dūnos. (Pabaiga)

Vakaras greitai temė, jūdi debesiai slinko iš vakarų; oras buvo tvankus, lyg peciuje. Rengėsi ant lietaus. Kad nedaryti alkūnės keliu, jūdu ejo tiesiog per smiltėtą kalną, tik kurnekur apaugusį usnėmis ir nuskurdusia zolia. Balsganos smiltys dar truputį szvietėsi po kojų; aplinkui iš visų pusių kaip naktis jūdavo girios ir tankus krumynai, o apaczioje pamažu nei nepliusztendamas slinko Niamunas, visas pajūdęs, tarytum szvininis. Ko-

jos giliai grimzdo į smiltis; vis sunkiaus ir sunkiaus darėsi eiti prieš kalną, o vienok abudu ejo gana sparcziai. Petras beveik nei neįto, ką eina, tarytum į medį pavirto; atsisegiojo, nusiėmė kepurę, plaukai buvo szlapiinteliai ir prilipę prie kaktos; szaltas prakaitas laszais varvėjo per veidus; sznioksztė, drebėjo ir barszkino dantimis, lyg drugio krecziamas. Iš pradžių dar jis taip tik nerimė, szirdo ant savo nepakantrumo, dar, mat, vis tikėjosi, kad ir jo nors sykį pasigailės Dievas; paskui, atsimenant kuningo žodžius, vis didesnis ir didesnis gailės tis pradėjo spausti jam szirdį, galvoje viskas pradėjo painiotis, akyse stovėjo tai pati su vaikais, tai butelis su pypkėmis ant lango, ką matė eidamas iš klebonijos, tai szitas vaikas, tai pervažas, tai toji praeikta giria, kur jis taip ilgai pramiegojo. Jau nei galva jo neįstengė sutavalioti visų szitų įspudžių. Akyse stovėjo ugniniai stulpai, ausyse spengė, kranjas kaip kujais muszė į smilkinius; vartė akis, bet nieko negalėjo įžūrėti; paskui užsimerkė ir ejo kaip girtas, nežiuredamas nei kur eina. Kad tai butu padaręs kokis nevidonas, kuris tyczia užsimanė pražudyti nekaltą žmogų!.. Bet dabar jis... jis pats pražudė savę ir paczia su vaikais, pats suėdė jų gyvastį... Kvapo neteko jam krutinėje. Niežulys paėmė padus, delnus ir visą kūną, tartum skruzdėlės visą aplipo, galva ir szirdis kū neplyszo nė sopulių. Jau butu aiktėlėjęs iš viso vieko, bet susilaikė, užsicziaupė burną ir skaudžiai įsikando sav pirsztą. Akyse vėl atsistojo medis, po kuriūmi jis užmigo ant samanų, paskui pervažas ir vaikszezas iš savo krūvinomis kojomis. Bet neužilgo su sykiu jam tik kvoszt į galvą, kad jis suvisai nei nemie-

gojo; kaip arklys be jokio atsilsio jis iszėjo visas szeszas mylias, atėjo dar kur-kas anksčiau už szitą vaikpalaikį ir isz sykio pristėjo už varganistą; ant szirdies tūjaus pasidarė lengviaus, net nusiszypsojo isz džiaugamo. Pusę savo gyvasties jis atidūtu, kad tik-tai galētu iszšipildyti, kad jis galētu gražinti atgalios szitą nelaimingą dieną.

Nusileidžia jūdu nū smiltio kalno ir prieina prie gilaus revo, apaugusio nedideliais krumais; po paczių jūdviejų kojų net uždamas plaukia upelis. Kvapai visokių zolynų ir jaunų berželių taip ir musza į nosį. Petras atsistojo ant kranto, dirstelejo į apaczia, užsimerkė, atsikvėpė ir emė klausyti, kaip oszia upelis, verždamosi per akmenis; jo galva taip ir nusviro į tamsią bedugnę.

— Tik tur but ežia ir gilu, suszuko vaikas.

Petras net kruptelejo ir atsigrėžė: ežia jau už poros žingsnių vaikas atsistojęs ant paties kranto pasilenkęs žiurejo į apaczia. Smiltinis krantas iszplautas nū lietu jū pradėjo slinkti po jo kojų. Stukteliti tik ranka jam į peczius, tai ir po viskam. Jau užsimojo, bet staiga vaikas tik strakt ir atszeko nū kranto.

— Kad jis galą gautu, kaip užia! Tik ežia turi buti ir gilu! — vėl suszuko vaikas ir nusiszypsojo, lyg mažas vaikas pyragą gavęs.

— Žinia, kad gilu, pramurmėjo Petras.

Jis baisiai iszvertė akis į vaiką ir apmirė ant vietos, tarytum į akmenį pavirto. Jis užmirszo visus savo sopulius ir nieko neįautė. Klausio ir rodosi jau girdi, kaip vaikino kunas net strakeziodamas ritasi per akmenis, o berželiai tik braszka nū jo sunkumo.

— Eiva, ba isztikro ežia net baisu ir stovėti! suszuko vaikas ir nesiskubindamosi

ejo toliaus.

Petras nei nesijudino isz vietos. Dabar jam buvo pikta, ką jis ankseziaus nedasiprotėjo nustumti į bedugnę szito snargliaus. Ar daug ežia reikėjo; juk kad ne szitas vaikėsas, tai jis tikrai butu gavęs vietą. Staiga jis atsigrėžė ir dirstelejo į užpakalį; jam pasirodė, kad lyg kas sekioja paskui jį ir žiuro, ką jis darys; rodosi kas žias taip ir kvėpūja palei paczia jo ausį. Pasidairė į visas puses; ne, nieko nėra; tai jam taip tik pasirodė; tik debesiai vis labiaus ir labiaus slinko isz vakarų ir naktis darėsi vis tamsesnė ir tamsesnė. Atsikvoszejo ir pasiskubino paskui vaiką, tarytum norėdamas greičiaus pabėgti isz tokios baisios vietos.

— Tai kaip sav nori — vėl kas zin kas prakuszejo jam į ausį — o turėtum szaunią vietelę.

Vaikas jau ką tik vilko kojas per smiltyną; užtai gi Petras ejo kaip briginis, nors jau nū pat vakar dienos nieko neturejo burnoje. Dabar jis vis dažniau ir dažniau dirsciojo į savo silpnuką draugą. Tai kad jis nors truputį ankseziaus butu dasiprotėjęs nukelti jam į sprandą! Dabar jau pervėlu. Ką gi daryti? Matyt taip jau ir turėjo buti.

Ejo jūdu gana sparcziai; nū ejiimo Petrai truputį palengvo ant szirdies ir jis jau tik kada — nekada barkszeziojo dantimis. Pirma jam net szirdis plyszo isz piktumo ir gailesczio, kad jis jau nieko negali padaryti, negali gražinti to, kas praėjo, kad per savo miegą jis pražudė ne tik savę, bet ir paczia su vaikais. Jis jau nesitikejo nieko gero dėl savęs. Dabar jis jau labai gerai suprato, ką reikia jam padaryti, kad atsikratyti nū szito vaikėso. Bet kaip tai padaryti? Pirma butu galėjęs, tai nedasiprotėjo, pražiop-

sojo. Dabar jau pervėlu; dar pora varsnų, tai ir bus jau ant pervazo, o ten, žinia, žmonės, ne ką jam padarysi. Jo širdis suvisai užkietėjo nuo sopulių ir rupesczių. Prazudyti šzitą vaikną jam dabar rodėsi vis tiek, ką paspyrėti šuniuką, kuris netyčia pasipainiotu po kojų. Kamgi jis užstoja jam kelią! Kad čia kas žin ką, o jis turi pristoti už varganistą. Ar gi jis dabar ims ir žiūrės ant szito snargliaus. Juk jis ir pats užsimerkęs mestusi į giliausiąją bedugnę, jeigu tik per tai galėtų gauti tai, ko jam reikia. Bet kaip čia dabar padaryti? Žino gerai, kad jau nieko negali padaryti; jau tik kelios deszimtyš žingsnių iki pervazui, o ten, žinia, nėra ką nei svaiczioti, bet vis gi dar džioviną savą galvą ir be to jau apvaigusią.

Ateina jūdu pas Niamuną, pervazas ką tik matyt jūdūja per miglas pas kitą krantą; niekur a nei gyvo kvapo. Vaikinas/ szuktelejo iš viso vieko, jo balsas nužė toli kur ant girios ir vėl viskas aptyko. Ant kito kranto niekas neatsisaukė. Ant pervazo niekas a nei nekrūstelejo. Žiūro jūdu: čia jau ant kranto tįso valtis isztraukta ant kranto, o irklai čia jau pamesti ant smilčių. Vaikinas tūjaus strakt iszoko į valtį ir atsigręžęs ėmė vadinti ir Petrą, bet šis tik baisiai iszvertė akis ir visas drebėdamas, lyg stabo isztiktas, stuksojo ant kranto.

— Na tai sėsk, tamista; irsisvosi! — vadino vaikinas.

Petras lyg klejodamas priėjo prie valtės ir drebėdamas pradėjo stumti ją nuo kranto; atstumė, svyrūdamas įžengė į ją ir kaip akmū žlegterėjo ant lentos, tarytum kas kojas jam pakirto.

Niamunas buvo platus, bet tykus. Tik kada — nekada ką tik pažymios vilnys iszlė-

to plukszczių į kranto akmenius, isz vienos pusės lyg koki murai baltavo augzstos krantų pakriaušės, o isz kitos buvo matyt miestelis, o už jo kaip kokis jūdas bruksznys pacziame pažiamejė jūdavo giria. Vakarinės miglos slankiojo ant pavirsziaus vandens ir vis labiau ir labiau plito į Niamuno vidurį. Oras buvo drėgnas ir sunkus kvėpūti. Neuzilgo lūtelis isznyko tarp balsganų miglų.

Ant rytojaus debesiai ir miglos vėl iszsiskirstė, neliko nei mažiausio debesuko. Rytas buvo saulėtas, bet vėsus, vienas isz tų, kada ir paukszcziiai gieda garsiau ir žolynai rodosi gražesni, ir žmogui esti smagiau, linksmiau, lyg sulaukus szventės. Žvirbliai jau seniai niovėsi ir czirškėję ant szventoriaus liepų. Spiečiai biczių tik byzgė tarp žolynų. Diena vis darėsi sziltesnė ir sziltesnė, o per tai ir bruzdėjimas visur darėsi didesnis. Klebonija kaip sniegas baltavo nuo saulės spindulių. Per atidarytus langus buvo matyti dideles popieros patiestos ant grindų, o ant jų džiūvo ant saulės ramunėlės, mėtos, czibreliai ir kiti naudingi žolynai. Musios tik duzgė saulekaitoje, o viena kregždė besivaikydama musias nei nesijuto, kaip įlėkė per atidarytą langą. bet tūjaus apsiziūrėjo ir kibo atgalios.

Kuningas tik su ilgu audekliniu žiponu, be kepurės sėdėjo ant sūlelio pas priemenios duris, o šalė jo, žinia, gulėjo ir jo tikriausieji draugai — medinė tabakierka ir raudona gerokai sutabokinta skepetaitė. Suszilo nabagas, paraudonavo kaip vėžys, o bet gi akys net virė isz džiaugsmo. Kas žin kokis ponelis atsitūpęs pas kuningo kojas ėmė isz krepzio vėžius ir dėjo į pūdą. Kuningas pasilenkęs

ant kiek pavelyjo jo apskritokas pilvas viena ranka padėjo poneliui laikyti krepzij, o kita taip sav grabaliojo po pūdą, tarytum negalėdamas nei atsigrėžti tokiais puikiais vėžiais. Ponelis dar tyčia kaisziojo jam po nosia didesnius vėžius, lyg kad negalėdamas gerai jų paimti. Kuningėlis net seilė rijo, — koki tai puikus bus pietus isz tokio laimikio. Kad gaspadinė kartais nenuglėmtu kokio keleto vėžių, tai skaitė, kiek bus isz viso:

— Dvideszimts... du... keturi... szeszi... trisdeszimts...

— Dvideszimts asztūni — pataisė ponelis.

— Dėlko dvideszimts asztūni? užklausė kuningas.

— Apsirikote, geradėjau; buvo tik dvideszimts asztūni; o, dabar tai bus jau trys deszimtyš, ir jis įdėjo dailią porą vėžių į pūdą.

Kuningas greitai dirstėlejo į pūdą, bet perskaityti negalėjo, kadagi vėžiai knibždėjo pūde, rėplinėjo vienas ant kito, norėdami, žinia, kaip nors iszsirangyti isz tokios nemielos vietos.

— Na, tegul jau ir taip bus! skaityk toliaus.

Ponelis suvisai užduso, prakaitas laszais varvėjo per jo pliką kaktą ir virszugalvį.

— Kvėptelk, Antan — pasakė kuningas. Ko čia skubintis, nepabėgs. Na, tai ir dovanų tu man atvilka! — Dieve dūk tav sveikatą. Seniai jau nevalgiau tokių gerų pietų, kokius dabar turėsiu. Kad ir didumas: vienas į vieną, kaip kumsczių!

Pasidairė aplink savę, pasiėmė tabakierką, stuktelejo pirsztu, atsivėžė ir užsniukštes geroką žiupsnį tabokos, atkiszio poneliui. Šis isz lėto, lyg vogdamas, atkiszio du pirsztu, paėmė mažiutėlį žiupsnelį tarytum ant jūko savo didelėliai, kaip slyva pamėlynavusiai nosiai, matyt pripra-

tusiai ne prie tokių žiupsnių.

Kuningas cziaustelejo, o ponelis tik truputį susiraukė.

— Kas tai? Ar nedruta? — užklausė kuningas. — Paties daryta; rodosi gerai ima ut nosies; kartais rodosi, kad perplėsz.

— Da kur jau nedruta, geradėjau, — net akis isz kaktos vėzeja!

— Tai ko gi neziaudi?

— Nedrįsau, geradėjau! Kas kita nusicziaudėti, kada vienas arba prie prastesnių žmonių.

— Na jau, perdaug jau tu palitikianji! Asz tai ir pries patį szventą tėvą nusicziaudėcziau, jei man isz tikrųjų imtu sukti nosi.

Lėtas ponelis tik nusiszyppo, lyg pyragą gavęs, vėl atsitūpė ir ėmė dėti vėžius į pūdą. Jis buvo su pilku žiponu su baltomis kaulinėmis sagomis; ant kaklo turėjo užsisręšęs raudoną skepetaitę, o isz po skepetaitės kysziojo balta marszkinų apikaklė, czibatai buvo gražiai nuvalyti; ant kaktos dar buvo žymu raudonas bruksznys nuo kepurės, ir ant visko lengva buvo numanyti, kad ponelis dar tik neseniai buvo atėjęs kur isz toliaus.

— Na, ir karsza gi sziaudien — sakė jis dėdamas vėžius — tokis tvankas, kad net sunku kvėpūti!

Kaip tik jis isztarė szitūs zodžius, kas žin kokis szeszelis su sykiu tik tyst ir užslinko ant pūdo. Abudu tūjaus pakėlė galvas: pas priedurio stulpą stovėjo Petras su kepure rankose, jis buvo dar labiau iszbalęs, nei vakar. Akys buvo paraudonavusios, burna iszdžiuvusi; sutyrszyti plaukai plūksztai karojo ant smilkinų ir kaktos. Veidas buvo baisiai iszgąsdintas. Nei nepasisveikino su kuningu, nei galvos nelinkterėjo, stuksojo lyg kokia szmekla, ką vakarais gąsdina vaikus. Isz-

lyjo jo apskri-
na ranka pa-
tikyti krepsį,
grabaliojo po
negalėdamas
kiaisiais puikiais
dar tyezia
nosia dides-
re, kad nega-
paimti. Ku-
rijo, — ko-
is pietus iš-
Kad gaspa-
aglemžtu ko-
tai skaitė,
du... ke-
isdeszimts...
asztūni —
szimts asz-
ingas.
geradėjau;
ts asztūni;
jau trys de-
dailią po-
dirstėlėjo
yti negalė-
knibždėjo
as ant ki-
kaip nors
os nemie-
taip bus!
luso, pra-
jo per jo
galvį.
n — pasa-
zia sku-
fa, tai ir
ai, — Die-
Seniai
erų pie-
iu. Kad
vieną,
rę, pa-
ktelejo
ziauk-
ubokas,
iš le-
išo du
i žiup-
o savo
mėly-
ripra.

tasiai ne prie-
Kuningas
nelis tik truputį
— Kas tai! Ar
uzklausė kunin-
daryta; rodos, ge-
nosies; kartais
perplesz.
— Da kur jau
radėjau, — net
tos verčiai!
— Tai ko gi
— Nedrįsau,
Kas kita nusim-
vienas arba pri-
žmonių.
— Na jau, per-
palitikanij! Au-
ciau, jei man la-
tu sukli nosi.
Lėtas ponelis
szypsojo, lyg py-
vėl atsitūpė ir tū-
j pūdą. Jis buvo
ziponu su kulkos-
mis sagomis; ant
jo užsirišęs raudon-
tė, o iš po škapetė-
jo balta marskinių
cziaubatai buvo gra-
lyti; ant kakto dar
mu raudonas brūk-
kepurės, ir ant rank-
buvo numanyti, kad
dar tik neseniai bu-
kur iš toliaus.
— Na, ir karsa
dien — sako jis
zius — tokis trau-
sunku krepti!
Kaip tik jis
žodžius, kas šin
lis su sykiu tik ty-
ko ant pūdo. Abū-
pakele galvas; po
stulpą stovėjo Petras
re rankose, jis buvo
biaus išhalęs, ne
Akys buvo paraudo-
burna išdėvoti; nosi-
ubokas, plaukai plūks-
smilkinų ir kaktos.
buvo baisiai išgėd-
nepasivėikino su kin-
nei galvos nelinkere-
sojo lyg kokia smū-
vakarais gėdina vaik-
Kuningas

pradžių kuningas buvo nei ne-
pazinęs jo ir stebėdamosi žiu-
rėjo į jį.

— A, tai vakarykszczias
varganista — suszuko jis ant
galo gana linksmi. Na,
sveikas — drutas! Sėskis!
o kur gi tai jaunesnysis?
Na, garbė Dievui, dabar jau
nei vieno nereikalauju! Ma-
no Antanpalaikis vėl grįžo
pas manę. Penkiolika metų
drange garbinome p. Dievą,
o dabar, jei Sutvertojas pave-
lys, tai vienoje vietoje ir į žia-
melę sugulsiva.

Antanas pagriebė kunin-
go ranką ir drucziai prispau-
dė ją prie savo lūpų.

— Ant vargonų jis, teisybę
pasakius, nekas žin kaip
įdrožia — pasakojo kuningas
szypsodamosi — o ką apie giedo-
jimą, tai nėra ką nei sznekėti,
per szventes mėgsta gerkle
perplauti: Savotiszkai, mat,
žmogus garbina p. Dievą. Na,
bet ką gi daryti! Senasis
tarnas visados, sako, mielesnis
už naująjį. Ar ne taip, An-
tan!

Antanas tik paraudonavo
išz diaugsmo ir vėl iš viso
vieko pabucziavo kuningui
ranką.

— Tai milžinas! o kad jį
czia! — suszuko kuningas,
pamatęs labai didelį vežį ir
paėmė jį už sprando, saugoda-
mosi, kad neįžnybtu.

Petras užtamsavo ir nedavė
kuningui gerai prisiziūrėti szit-
tam milžinui.

— Na sėskis gi! Užtam-
sūji — snekejo kuningas, pa-
keldamas galvą. — Gal nuil-
sai! Tūjaus baigiava; papus-
rycziausime drauge.

Petras a nei nekrustelėjo;
suraukė skrustus; akys bai-
siai išsivertė; kepurė išpūle
išz rankų. Kuningas su An-
tanu nesuprato dėl ko jis tyli;
Petras mat, buvo atsigręžęs
pečziais į saulę ir jūdū nega-
lejo prisiziūrėti jo veidui. An-
tanas paėmė nū žiamės kepu-
rę ir kiszo jam į rankas, bet

Petras nieko nejautė. Anta-
nas padėjo kepurę ant sūlelio.

— Ko gi ne sėdi? — kla-
sė kuningas. Po pusryczių
galėsi sykiu su Antanu grįžti
į miestelį; jis turi tę reikalą.
Dviem bus lengviaus persiurti
per Niamuną.

Szitie zodžiai lyg žaibas
muszė į Petrą. Jis straktelė-
jo ir atsistojo už kelių žings-
nių nū kuningo. Saulė tie-
siog muszė jam į veidą. Ku-
ningas su Antanu net paszoko
išz vietos ir išzvertusiu akis
žiurejo į jo išzbalusį ir baisiai
surauktą veidą. Petras bai-
siai vartė akis ir visas drebė-
damas kumsczia muszėsi į
krutinę. Norėjo ką pasakyti,
bet kvapo neteko gerkleje.
Pakratė galvą ir baisiai pras-
tenėjo:

— Ne... jau nėra ką... jau
povisam... Kam tai?... At-
siras daugiaus... bus... ket-
virtas... deszimtas... dvide-
szimtas... Dabar visi varga-
nistos... visi... Nėra to...
tas yra szitas... yra... yra...
yra... žinau, kad yra...
Jau man nepasakysite...
Yra szitas... o ano... ano...
jau nėra...

Sustenėjo ir, kaip pakirstas
ąžułas, griuvo ant žiamės.

Pasargos apie kuningas.

— „Didžiausios mūsų slo-
gos ir ką mums reikia daryti.
Paraszė. M. Ragys“.

Rasztininkas szaukia stipri-
nancziu zodžiu: „Igank tik
dvasią naują ir stok drąsiai
priesz gaują“. Labai tai gra-
žus ir geras stiprinimas, vie-
nok nevisur p. Ragys išzi-
reiszkia tokiu stotoju priesz
gaują, jau tai tūmi, kad nevi-
sur prisilaiko teisingumo, ku-
rij patsai turėjo žinoti esant
antrokiu, o vėl kitur pasirodo
perkreiptas dalykas. Rods
tiesa, kad lietuviai mokslus
pabaigę turi trunkytiesi po sve-
timas pekłas Maskolijos ir te-
nai porums nenorums sumas-

kolėti, pacziūdamiėsi su mas-
koliutėmis arba lenkėmis, ku-
rios jau tai išz slaviszko po-
budžio vyrelį už nosies trau-
kia į slavėniją, o ipacziai mu-
siszkį lietuviniukėlių muzikėlių,
kursai jau nū amžių papratęs
visko bijoti. Kitsai dar at-
sisenka kur esąs, bet tai jau
pasenęs ir nieko veikti neis-
tengės. Su karcziaminiais
lankymais negalima tokius
lėtus žmones išzitraukusius
išz lietuviszkos giminytos per
daug apžerti, nės iš jų ir ant
vietos nieko geresnio nėra.

Antra vėl, gūstiesi apie tai,
kad svetur tie mokinti lietu-
viai apsipaczija su maskoliu-
tėmis, lenkiutėmis ir tt. vėl
nėra už ką, matant, kad pa-
czioje Lietuvoje, norins ir ne-
mokinti bet tik turtingi, jau
baidosi nū pacziavimosi su
lietuvaitėmis, kadagi anos pa-
pratusios prie Dievo ir Dievą
daugiaus mylės negu savo vy-
relį; o tai czion reikia jiesz-
koti, kodėl nyksta lietuvystė
beesant lietuvaitėms netik ką
neapszviestoms, bet dar ir da-
vatkėlėms ir abelnai netin-
kanczioms už jokio vyro išz-
tekėti.

Kas vėl apie tai, jog uke
Lietuvoje daugiaus arba pla-
cziaus negalinti buti išzpletota
ir negalinti dangiaus išzmai-
tinti žmonių lietuvių, tai vėl
gryna neteisybė. Katram te-
ko pažinti kitus civilizūtus
kraszčius ir anų žiamdarbystą,
tai tas matė, kad ir tokiose
vietose, kur nėra didelių mies-
tų, gyvena ant kiekvienos ke-
turkampės mylios po 800 pa-
milijų su beveik 3.000 duszių;
tai be miestiszko gyvenimo
dar tik vien tame kraszte gali
užsilaikyti per 8 milijonus
žmonių paczioje tik tai Lietu-
voje. Todėl, nereikia taip
greitai kitur bėgti jieszkoti
aukso plytų, nės paczioje Lie-
tuvoje jų gali dar lyg valiai
rasti ir niekų yra kalbos, buk
Lietuvos dvaronys bei muži-
kai jau perdaug darbininkų

turį, jog negali anūs visus
prie darbo sutalpinti. Kas
matė visoje Lietuvoje bent
vieną dvaronį, kursai taip ap-
dirbinėtu ir norėtu išz savo
žiamės gerą naudą išztraukti,
nors tokią, kaip kitūse krasz-
tūse išztraukia, ten, kur tik
akis užžvelgia, visas pusta ir
apdirbta lyg priesz griekų
tvaną. Tik tegul tie ponai ir
muzikai netinginiauja ir ne-
girtauja, o ir pas jūs bus dar-
bo ir dūnos dėl lietuvių ir dėl
lietuv-lenkiszkų ponų.

Lietuvoje esancziuos slogos —
tai stoka geros ir protingos
žmonių partijos, kuri nesigir-
dama Vytauto drąsybe arba
lenkų bei maskolių viltavi-
lyste, pati kibtu prie tikro
darbo, o tada, jei maskoliai
mus norės išzvyti išz Lietuvos,
tai mės galėsime pasigirti, jog
mums ir czion gerai. Jei mas-
koliai girs savo pravoslaviją,
tai jiems pasakyk: „jei tu,
brolau, nusitiki, kad tavo ti-
kybė geresnė už manąją, tai
melskis priesz Dievą už mano
griekus, o asz pasilikdamas
kataliku melsiūsi už tavo
griekus“. Kiti dalykai, kaip
tai, kad užgynė mums spaudą,
nėra labai girtini, vienok jie
tai išzėjo mums tiktai ant
naudos, nės mės galime trauk-
ti didiai pigias kningas išz
Prusų ir Amerikos, kurios
budamos valnos nū cenzuros,
gali buti geresnės, negu kitos
cenzurūtos, bet kad lenkūją
kuningai draudžia mums skai-
tyti lietuviszkus rasztus, geis-
dami kaip censorius val-
noje Amerikoje, lietuviszkas
kningas cenzurūti, tai ant ga-
lų galo vis pasidarytu miszi-
nys, kursai dar ilgai dātu lie-
tuviams snausti; dabar lietu-
vystės apasztalai gali daug
valniaus tikrą mokslą platinti,
negu beesant valnai drukai
po meszkoriszka arba kunin-
gų lenkūjanczia cenzura; tik-
tai tegul inteligentai pypkius
padėję pradėda išz tikros szir-
dies madarūti.

Tegul bus rupestis pirmiausia reikalingumą pakelti, tada seksis viskas iš savo ir nesiras tų paminėtų slogų pono dvasių regėtojo. *)

Puskepalis.

*) Mė nesame regėjas, savomis akimis minėtojos kungutės, dėlto ir už esant pasargas jokia ateikimo ant savo nepriliname. Red.

Isz lietuviszku dirvu Amerikoje

— *Baltimore Md.* „Lietuvių Mokslo Draugystė“ 12 d. Balandžio laikė savo mėnesinį susirinkimą. Po atidarymui susirinkimo buvo perskaitytas protokulas pereinimo susirinkimo ir tapė priimtas nū visų.

Naujų sąnarių pribuvo 3, katrie užsimokėjo priderančias jiems mokestis: Ant. Karalius, Kaz. Bruzga isz New Yorko ir And. Valiukas.

Toliaus sąnariai žengė prie užmokesčio ir kožnas buvęs užsimokėjo. Taipogi apturėta nū V. Dauksio 5 doleriai — 4 į Draugystę ir 1 į „Susivienijimą“, isz Mahanoy Plane; nū M. V. Janczaiczio isz Wilkes-Barre 5 doleriai į Draugystę, isz viso pribuvo \$24, o iszdavimų pasidarė \$1,15.

Iszvažiavus p. J. Szliupui, likosi iszrinkta nauja vyresnybė: prezidentu Ig. Bubelis 125 W. Camden. st., vietininku Antanas Niamura, 301 W. Pratt st., protokolų sekretoriumi K. Adomaitis, finansų sekretoriumi M. Radavyčia, adressai abiejų tokie: 605 W. Baltimore st., o knygiumi ir kasieriumi pasiliko tie patys, ką ir pirma. Abrozus Vytauto neprispėjo ant susirinkimo atimti, kadagi tas žmogus, pas kurį buvo steliuti, persikraustė į kitą vietą. Toliaus M. Radavyčia laikė trumpą kalbą apie terionybę maskoliaus, primindamas, jog šiandien lietuviams reiktu isz visų kamų glaustis į tautiszką agitaciją ir vienybę. Baigiant susirinkimą Ig. Bubelis ragino

kožną vieną sąnarį nenusiminti ir žinant savo draugus kitur gyvenant prikalbinti į draugystę. Ant galo draugystė sutarė isztarti szirdingą aczių p. J. Szliupui už jo gerą vedimą Draugystės ir už jo darbsztumą dėl tėvynės. Taipgi buvo parodyta billa nū J. Paukszcio isz Plymouth už atspausdinimą pereinimo meto pranesimų. Svarbių dalykų tame laike nebuvo, apart perskaitymo korespondencijų ir sutarimo laikyti susirinkimus Gegužės mėnesyje. Ant to susirinkimas likosi pabaigtas ir visi iszėjo sutikmėje ir meileje, velydami vienas kitam darbūtis dėl gero tėvynės, nesigailint nei cento, nei darbo.

„*Liet. Mok. Dr. Vyriausybė*“

— *Shenandoah, Pa.* Kad su lietuviais negalima rėdo gauti — yra visiems žinomu dalyku. Tegul tikt susieis kelias kur — nors, o kad dar kas reikia nutarti, tai greičiausiai antausius apsidaužys, neigu apsznekės dalyką ir susipras tarp savęs. Lietuviai, regisi, czion suvisai eina pagal mokinius Baczkaucko, tai yra, kas tiktai yra pradedama, nežiurint dar ar tai yra geru ar blogu, tūjaus pradeda rėkauti, nežinodami patys ko, ima iszradinėti visokias priežastis, kad tikt paniekinti ir veikiai viską suardo, nieko sav isz to nedarydami. Tokį savo piemeniszką ir tikrai taradaikiszką pasielgimą Szenandorio lietuviai parodė ant pereito parapijos susirinkimo (12 dieną Kovo). Dar antrą dieną žmogus negali savo mislių surinkti po tų visų blevyzgų ir klykavimų. Tegul vienas ar kitas užima balsą, norėdamas szj-tą pasakyti ar padėti kokį projektą, tūjaus visi, lyg rasdamiesi kur szinkiuje, ima kiek galedami rėkti, taip kad nei vienas negali nei pusę žodžio isztarti. Ir kas tai

per mada, nežinau, nedūti kitiems sznekėti? Kada vienas pabaigia kalbą, gali kas kitas pradėti ką jis nori, bet vienam pradėjus nerėkti visiems, kaip sumaiszytprocziams. Komitėtas taipgi rodosi nežino, ant ko jis yra iszrinktas. Kada kokis dalykas yra jau nutartas ir jeigu ant klausymo virszininko — „kas priešais tą ką turite“ nieks neatsiliepia, tūmi patim tas jau visiszkai yra užbaigtas ir nekaipo įstatymiszkai užtvirtintas; isz kokios-gi priežasties prezidentas ant pabaigos padūda dėl balsavimo pradžioje nutartus dalykus ir vėl isz naujo daro truckszmą taip, kad per ilgą laiką negalima tvarkos ant salės padaryti? O taip buvo su iszrinkimu vardo szventojo dėl „bažnyčios“. Kada jau visi buvo sutikę, kad buti po vardu szvento Jurgio, prezidentui isz naujo pajudinus, jau kiti projektą ja vardą szv. Petro ir Povylo, o kada dar tapo isztarti vardai dar kelių szventųjų, vėl prasideda užimas ir nei vieni nenori apsileisti. O komitėto, kuris butu vadovu susirinkimo, ir jei ne ką daugiau, tai nors savo priderystes ziektiek pildytu dėl parodymo, kad jis iszrinktas ne vien dėl formos, — suvisai nei negirdėti. Dieve apsaugok mūsų reikalus nū tokių komitėtų. Užsiėmus apsznekejimu pirmo žiamės po bažnyčia, kada daugumas ragino pirkti viename daigte pardūdamus 3 lotus su namais, už kuriūs yra praszoma 8 tukstancziai dolerių, Matulevyčius užėmęs balsą pranesė, kad Readingo Companija turinti kelis lotus (taipgi kruvoje) ant pardavimo, už kuriūs norinti tiktai 9 szimtus. Bet jam nedavė nei pabaigti sznekėti — tū iszszoko Szmerauskas ir ėmė rėkti kiek galedamas: „ką? ar tai mės esame taip biedni, kad turime pirkti tik-

tai už devynis szimtus!“ ir kiek pajiegdamas bliovė, kad žiamę dėl bažnyčios reikia pirkti augszciaus minėtąją už asztūnis tukstanczius ir gana, bet isz kokios priežasties neatbutinai tik tūsius lotus reikia pirkti — nepaaiszkino, jei bent isz tos, kad randasi priešais jo karcziaimą. Visame jo riksmo davėsi patėmyti asabiszkas interesavojimasi tūmi.

Bet pažiurėkime, kaip nusibaigė. Kada Matulevyčius norėjo pabaigti savo kalbą, iszgirdome balsą virszininko: „Matulevyčiaus tylėk“. Kodėl tylėti, ar todėl, kad tas žmogus pranesė, kad galima pigiaus nupirkti, o už likusius pinigūs kūne bažnyčią pastatyti? Vienas apskelbe, kad toje vietoje žiamė gali ne suvisai tvirtai stovėti, bet norėtu me žinoti, kur po Szenandorriu tvirtai stovi, kur neiszturkszta, o dar tūmi labiausiai, kad Matulevyčiaus nedavė sznekėti ir dar suvisai nežinome, kur toji žiamė randasi.

Nepasirupino suvisai iszrinkti komitėtą, kurs apziurėtu, katra vieta yra tinkamesnė, tiktai tylėk, nes tavo žodžiai gali mūsų ponams nepatikti. Ar tai taip imasi prie statymo bažnyčios? Kas gi atsieina tojo rėkimo ant naudos 8 tukstanczių, galiu tiktai pridurti kalbą, kurią girdejau eidamas namon. Vienam užsiminus apie tai, kitas taip atsakė: „jeigu man ar tav toks pardūdantis žiamę pasakys: pasistorok, kad žiamę jie pirktu nū mane ir jeigu asz gausiu tiek, kiek noriu, tiek ir tiek bus tavo, tai kodėl nuėjus ant susirinkimo nereikauti ir nedėti storonės, kad toji žiamė taptu nupirktai“. Dar labiausiai papiktinantis ir biauurs pasielgimas buvo visiems žinomojo (tik ne už gerus darbus) pono Bobbi n'o. Lietuviai, kaip visiems žinoma, ant urėdų ar tai drau-

ezinau, nedėti ki- tai už derybų
eti? Kada vienas kiek pajiegiam
lba, gali kas ki- žiam del hat
ką jis nori, bet pirkti augmen
lėjus nerėkti vi- už asatūn
sumaiszytpro- gana, bet is
ritetas taipgi ro- ties neatbutini
nt ko jis yra isz- tos reikia p
a kokis dalykas kino, jei bent
tas ir jeigu ant dasi priesai
zininko — „kas Visame jo rik
turite“ nieks temyti asab
ūmi patim tas jimas tūmi.
ra užbaigtas ir Bet padurk
niszkai užvir- sibaige. Kada
s-gi priesasties norėjo pabaig
pabaigos pa- iszgirdome
vymo pradzio- „Matulevyzia
ykus ir vel isz- del tylėd, ar
szmą taip, kad žmogus prane
egalina tvar- pigiaus nupirkti
adaryti? O sius piningus
rinkimu var- pastatyti? Vien
„bažnyčios. toje vietoje
buvo sutikę, sai tvirtai stovėd
rdū szvento me žinoti, kur
ni isz naujo riu tvirtai stov
ti projėktū- turkszia, o dar
o ir Povylo, kad „Matulevyzia
ztarti vardai sznekėti ir dar
jų, vėla pra- nome, kur toji
si vieni ne- Nepasirūpinu
komiteto, rinkti komitetą, kur
susirinki- rėtu, katra vieta
augiaus, tai mesnė, tiktai tylėd
stes sziek žodžiai gali mus
parodymo, patikti. Ar tai up
e vien del prie statymo bat
nei negir- gi atsieina tojo
gok musų naudos 8 tukstan
komitetų, tiktai pridurti kalb
jimu pir- girdeju eidamas nam
yezia, ka- nam užsiminus apie
o pirkti taip atsakė: „jeigu
dūdamus tav toks pardūdas
z kuriūs pasakys: pasidurk
staneziai me jie pirkto nū
ius už- gu az gausiu tiek, tik
ad Rea- riu, tiek ir tiek bus
inti ke- kodėl nuėjus ant
je) ant nerėkauti ir nedėti
norinti kad toji žiam tapo
am ne- ta“. Dar labiau pap
kėti — tis ir biauurs pasileg
tas ir vo visiems zinomojo
lamas: už gerus darbus) po
e taip n'o. Lietuviai, kaip
ti tik- zinoma, ant urėdų ar

gystėse ar kitur, yra pratę rinkti tūs, kurie augštyt n-
sis riezia, statydamiesi gud-
resniais ir vertesniais; tas pats
buvo ir ezionai. Ponas Jo-
hn J. Bobbin tapo iszrinktas
ant kasieriaus, bet kaucijos
neuzstatė, tikt taip sakėsi ma-
loningai piningus į savo ki-
szenių priiminėses. Bet va-
kar keletas pakėlė balsą, ži-
nantieji gerai tajį žmogpa-
laikį, kad Bobinas turis buti
po kaucija. Taibaisiai nepa-
tiko Bobinui ir atsistojes emė
rugoti, kaip tai gali jam ne-
vieryti, jam, kuriam guber-
natorius kokį ten pezcėtį pa-
vieryjo (o ką? klausykite jus,
kvaili litvinai!); toliaus pra-
dėjo iszvadžioti prietikius, ko-
kūs jis turis su kompanijo-
mis, ir kad nekurios agentu-
ros taip iszsitiki jūmi, kad net
pavieryja lupti piningus nū
savo vientaučių. (Apszne-
kant reikalus bažnyčios rado
apie ką zauntyti!) Matyda-
mas, kad lietuviai tų jo gy-
rimusi klausio, kaip pasakų
apie geležinį vilką, papury-
jės, kad jam niekas netiki ap-
skelbė, kad jis galis ir kau-
ciją užsistatyti, bet vien kart
paklause: „tai kūmi-gi jus
norite, kad asz užsistatycziau
kauciją — ar miltais ar mano
arkliais?“. Ir ką-gi sakyti
ant tokio begėdizsko zauny-
jimo? Turbut Bobbinas ro-
kavo, kad susirinkusieji nei
vienas nežino, kūmi turi buti
kaucija užstatoma, ir kad ne
jis pats, bet kits turi už jį
nžstatyti. Ar Bobbinas ro-
kūja, kad lietuvių protas taip
pat iszsisklaide po lenkiszkus
mėszlynus, kaip jo paties?
Ar jis rokūja, kad lietuviai
ilgai kės, kad jis atėjęs į su-
sirinkimus spjaudytu visiems
į akis? Tegul jis butu pra-
dėjęs tokius amšėjimus kitų
tautų susirinkimūse, tai toks
Bobina butu strimagalviais
iszsiwertęs per duris. Gėda
Szenandorėnams, kad jie tajį
naujalenkiszkaį vilką leidžia

į savo susirinkimus ir dar ant
kasieriaus renka, lyg kad Sze-
nandoryje nebutu doresnių
žmonių ir geresnių lietuvių.
Rodosi dar lietuviai pamena,
kaip jis drauge su kitais nau-
jalenkais ardė reikalus lietu-
vystės, įpacziai kelis kartus
mėginant įkurti lietuviszką
bažnyčią, ir tas pats Bobbi-
nas, didžiausias musų priesz-
gynis, nesidrovi sziądien eiti
į lietuvių parapijos susirin-
kimus ir siųlyti kelis maisze-
lius miltų, kad už tai jam pa-
vestu visus piningus. Nesu-
laukimas! Gėda, sakau, Sze-
nandorėnams, kad jie vado-
vystę reikalūse nori pavesti
arsžiausiems naujalenkiams,
kurie taip gausiai pridėjo ran-
kas prie ardymo lietuvisztės
ir kurie lįsdami į musų susi-
rinkimus dėl musų reikalų,
o tūmi patim ir dėl lietuvisz-
kos bažnyčios, taip yra prie-
telingi, kaip katė dėl pelės.
Szvento Jurgio draugystė pra-
dėjo parapiją, jai priguli ir
vadovystė bažnyčios reika-
lūse, ji vienkart ir turi dabo-
ti, kad ardytojai lietuvisztės
jų pasistengimus nesuardytų,
kas jau nekartą Szenandory-
je atsitaikė. Pirmiausia te-
gul lietuviai nesidūda vadzio-
ti savę už nosies visokiems
naujalenkiszkiems paszlemė-
kams ir nedūda giliūti viso-
kiems rėksniams, nės vienas ar
kitas rėksnis nieko gero ne-
padarys, o suardyti viską gali.
Tokio blogo pasielgimo ir ne-
rėdo, kaip tarp lietuvių, veltū
jieszkotumei tarp svetimau-
čių. Riksmas ir užimas, kaip
avilyje biczių. Kad ant mi-
nėtojo susirinkimo buvo pers-
tatomi kandidatai ant urėdų,
kožnas rekia savu balsu; vie-
nas siūlo Bobiną, kitas Ra-
ziavyczių, kitas vėl Ražą, kitas
Kreivėną, kitas Birszoną, zo-
džiu sakant, kožnas protegū-
ja tajį kromininką ar szinko-
rių, nū kurio ima valgomus
daigtus ar pas kurį geria, bet
nei vienas nesirūpina apie

žmones kurie iszrinkti prigu-
lincziai pildytu savo pareigas
ir isz visos szirdies užsiimtu
reikalais bažnyčios; apie pa-
statymą tokių ant kandidatų
ir iszrinkimą jų niekas gal-
vos sav nedžiovina, bet dūda-
si vadžioti už nosies tokiems,
ką ateidami į susirinkimą, at-
sigabena su savim miltus.
O kad apie vieno ar kito sių-
lomąjį kandidatą kiti nenori
klausyti, tai keikdamas ap-
leidžia salę. Iszbuti iki ga-
lui mitingo reikia milžinisz-
kos kantrybės, taip kad neku-
rie stebėjosi kaip kn. Abro-
maitis dakentė iki galui. Nės
po teisybei nekurie ir buvo
atėję tiktai rėkauti, o Nauju-
nas per visą vakarą jokiu bu-
du negalėjo burną užcziaupti.
Keletas zinomųjų naujalenkių
žvengė iszsižiodami nū aus-
sies iki ausiai. Ir į ką daves
lietuvius tokis taradaikiszkas
apsiejimas? Su skausmu szir-
dies turime paminėti, kad į-
tekmė Mahanoy'aus „Aulo“
yra baisiai pažymi, įpacz ant
tamseiniųjų musų brolių.
Dar vieną dalyką reikia ant
pabaigos paminėti. Tegul
butu kas-nors užmīnes apie
rinkimą piningų ir karsztai
butu paraginęs, drąsiai sakau,
tukstantį arba pusantro butu
buvę surinkta. O tai yra
svarbus dalykas, bet lietuviai
parokavo už geresnį klausyti
gyrimasi ir vamplojimą vi-
sokių naujalenkių ir palavi-
kų. Taipogi negalima neisz-
tarti, kad kn. Abromaitis per
daug yra lėtas prie sziądieni-
nio krutėjimo Szenandoryje.
Velytina butu isz jo pusės
daugiau matyti energijos ir
kad jis kiek galedamas prisi-
dētu prie vedimo reikalų, į-
pacz matydamas kaip visoki
meszkoriai nori viską suglem-
žti į savo rankas; tegul nesi-
gaili žodžio, nės jo zodis dau-
giaus giliūs, kaip kitų, o gali
žinoti, kad jo pasistengimai
nebus užmirszi. Gramozdas.

— Forest City, Pa. 22 d.
Kovo mėnesio lietuviai uždė-
jome draugystę po vardu Szv.
Jurgio; iszsyk prisiraszė sąna-
rių 23. Tame pat laike uždė-
jo ir lenkai savo draugystę po
vardu saldžiausios szirdies Jė-
zaus ir Marijos, į kurią prigu-
li 19 sąnarių, beveik visi jau
lenkai, kiek jų yra pas mus;
prie jų prisiraszė ir trys lietu-
viai. — Kaip girdėt dar keli lie-
tuviai kauniszkiai prisitrauk-
sę prie lenkų. Zinoma su lai-
ku musų lietuviszka draugys-
tė pasididins, kadagi Forest
City'je skaitlius lietuvių pe-
reina per 200. Navatna
mums labai yra, kad musų
broliai lietuviai kauniszkiai
daugiausiai linksta prie sve-
timtauczių ir jų kalbos, savo
tėvų kalbą paniekindami.
Pirm poros sąnvaiczių teko
man apsilankyti pas p. P.,
kur pasimacziau su keliais
kauniszkiais. Zinoma užszne-
kinau savo brolius lietuvisz-
kai, tai man atsakė neva len-
kiszka: nerazumisia. Tūjaus
parsigabenome kegutę alaus,
o kada mano broliai sziek tiek
apsvaigaliavo, baigdami alų,
tai ir patys tarp savęs užmir-
szo sznekėti lenkiszka: jau
nerazumisia nebuvo. Po to
su jais neteko pasimatyti ir
dažinoti, kaip jie sziądien
szneka, vienok pasitikiu, kad
nors baczkutė alaus privers
jūs grįžti prie savo prigimtos
lietuviszkos kalbos.

Pr. D.

— Plymouth, Pa. Ex-ku-
ningas Varnagiris atsirado
vėliuk musų apielinkėje ir
sziūtūmi kartu reikalauja nū
lenkų parapijos iszmokejimo
jam vienūlikos tukstanczių
dolerių su virszum nežinia už-
ką. Jisai ketina pardūti baž-
nyčią su klebonija, jeigu len-
kai neiszmokės jam tos sumos.

LIETUVOS ISTORIJA

nū seniausiu gadyniu iki Lublino unijai.
PARASZYTA SIMANO DAUKANTO, BUVOUSIOJO VILNIAUS UNIVERSI-
TETO PHILOSOFIJOS MAGISTRO.

(Tąsa.)

Pasakojama yra, jog išsikrausčius tam atėjūnui Gudų vieszpacziui Berig, kaip virsziaus regejome į pietinius krasztus, palikęs jo sunus Gapt bevaldą Lietuviais, Žiamaičiais ir Latviais, kuriam nustipus, įgavęs valdžią tų krasztų kitas Gudų vieszpatis vardu Augis. Tam bevieszpataujant Žiamaičiai noredami išsiliūsti nū jo vergybos buk patrakę, su kuriais Augis kariaudamas kruvinoje muszoje galą gavęs.

Tolesniai dar pasakoja: sunus to Angio vardu Amulius dykdamas apmądą nugiežti ant Žiamaičių už nugalavimą savo tėvo, buvo pasirėdęs į didę karę. Žiamaičiai matyami didę Gudų galybę buk patelkę sav Igumius. Tą jūdą Amulius pasamdęs dar Totilių (Tautyla, Tautvyła?), kitą Gudų vieszpatį. Taip abeji pasitiekę kariavę ant vandens ir žiamės, vienok abejur Gudai pergaleję Žiamaičius, kurie paskui turėję dvejopą dūklę jiems dūti, tai yra vienam Gudų vieszpacziui vergavę tėvai, antram vaikai; bet kūmet tai buvo nutikę, nėra minavojama. (38)

Taip pat yra minavojama siaurės paskalbomis, jog neatne namūse laikūse Beding vieszpatis Danų, tai yra saulėdinių Žuvėdų, arba Skandinavų, buk žigavęs į Žiamaičių krasztą ir tenai kariaudamas patsai kliuvęs į ranką Žiamaičiams, nū kurių vienok kokiū tenai pragumu išsprukęs.

Kitai tų Danų vieszpatis vardu Frotho nevien visa siaure valdęs, bet dar kruvinai kariavęs su Žiamaičiais bei Latviais, kuriūs pergalejęs, kuningaiksztį jų Danių kruvinoje muszoje nukovęs, o Žiamaičių kuningaiksztį į jo vietą Dagį pakelęs. (39)

Paskesniai pagirtas Siaurėje tame amžiuje Žiamaičių vitis vardu Sterkoderis, negalėdamas nieko naudoti ermideryje savo ukės, buk pats saulėdinių Žuvėdų arba Danų vieszpatį Frotho IV utsibastęs pagalbos jo lūgoti; bet idant pirma vieszpacziui pasielgtu išsiredęs pamarinių Gudų karianti, kurie buvę tū sykiu patrakę ir nebnorėje dūklės bedūti vieszpacziui Frotho, kuriūs Sterkoderis nuveikęs prisūkė jam dūkleszilti. Tūmi pasiklojęs karaliui Frothui norėjo dar apmądą nugiežti ant Žiamaičių; darin patelkęs pamarinių Gudų vieszpatį Vimo traukė į Žiamaičius, kuriūs tenai kruvinose muszose pergalejęs padarė jūs apent Frotho vergais, bet Žiamaičiai tūjau vėl patrakę ir nū Danų vergybos išsiliūsavę. (40)

400—500 g. K.

Targnyrus, kitsai Žuvėdų (arba Skandinavų) vieszpatis, pagirtas savo amžiuje kantrybe ir narsybe nevien nukariavęs pamarinius Gudus, bet dar su kalaviju lankydavęs ir Žiamaičius. (41)

Pasakojama taip pat yra, jog buk buvęs Žiamaičių tautos didžiai garbingas kuningaiksztis vardu Odins, kursai nevien dūklių niekam neszlęs, bet dar dides daugybes tautų

pergalejęs ir valdęs visa siaure (beje sziądien vadinamais Norvegais, Danais, Žuvėdais); tasai buk minavonei savo pergalų padėjęs pamatus pa-Daugavėje savo naujai buveinei Asgar vadinamai.

Kitas Danų vieszpatis, nuveikęs pajurinius Gudus, norėjo ir Žiamaičius užkariauti, su kuriais kruvinose kovose ilgą laiką grumėsi; vienok lyg nenuveikęs jų, turėjo grįžti pajurinių Gudų drausti, kurie nėsant pacziam, buvo patrakę. Pasakojama yra, jog kitsai Žuvėdų vieszpatis Jarmerik's tankiai lankydavęs su kardu Žiamaičių krasztus, vienok rasūtose nėra aiszkiai tų jo žigių išguldytų. (42)

Tokios pat buvo netaikos dar ir 6 amžiuje Žiamaičių juroje, kurioje galis už galį nevien grumėsi, bet dar išpuldami vieni antriems krasztus teriojo ir plėsžė sav grobį grieti.

500—600 g. K.

Tame amžiuje didiai giriamas Žuvėdų vieszpatis vardu Agantyr, buk kariavęs su Žiamaičiais, bet tenai nieko nuneveikdamas nususukęs pajurinių Gudų karianti, kuriūs pergalejęs ir jų vieszpacziū pasidaręs. (43)

600—700 g. K.

Sekmąjame amžiuje tie patys dar tebebuvo kersztai Žiamaičių juroje; pasakojama yra, jog Žiamaičių kuningaiksztis Ugnė regėdamas nū visur savo tautą spaudžiamą ir smelkiamą Gudų, ant kurių giedamas apmądą buk didiai smarkiai su jais kariavęs. Ta pati paskalba taip pat zaunya, jog Ivar's vieszpatis saulėdinių Žuvėdų apvergęs visus Žiamaičių kuningaiksztius, kurie vienok vieszpataujant kitam Žuvėdų karaliui vardu Herald apent išsiliūsavę kardu nū jo valdžios. (44)

700—750 g. K.

Paskiaus valdydamas tūs paczius Žuvėdus arba Danus vieszpatis Regnar Lodbrok didiai garbingas rėdytojas ir didis karvedys savo gadynėje ir už visus siaurės vieszpaczius jų garbinamas. Tas buk nebklusancias jo valdžios tautas norėjo sudrausti. Visugarsenis jo žigis buvo į Biarmijos žiamę (sziądien Permija vadinama) didžiai turtingą ir partekusią ne vien gyvulių, javų, bet paties aukso ir sidabro, kurios ūkininkai buvę nū jo išsiliūsavę. Lodbrok, vildamosi apent nuvergti ir tenai nepasiekiamą grobį grieti, traukė jų karianti, bet baisios darganos, lytus, szalcziai, badai, marai, ligos, antkriečiai jo visus kareivius isznaikino; taip jog Lodbrok tenkinosi patsai gyvas begrižtas namon. Buk jis grįžęs iš Biarmijos per Žiamaičių žiamę, kurie buk jam pasiėmę talkinėti ir ji szelpti kiek reikint. Ta Žiamaičių pagalba išdydęs, grįžo vėl su didesne galybe į Biarmiją ir tenai nuveikęs jos ūkininkus apvergė. (45)

Noris jūros kersztai nū pietinių krasztų kartkartą tolinosi į saulėdinius, vienok nestokojo antpūlių nei Žiamaičių krasztui.

800—850.

Vieszpataujant Lotheknut Danijoje, buk trecioji dalis jų bernų susitarusi išsidanginusi į Žiamaičių krasztą ir tenai gyventojus užpūlę pasala vyriszkūsius nugalavę ir su jų

38) Voigt Preussens Geschichte B. I k. II s. 192—T. Hærne's Lief. Est. u. Lettland Geschichte T. I. B. II s. 67.

39) L. A. Gebhardi Geschichte v. Lief. Est. u. Kurland. I. s. 1.

40) Tautų vietoje minavotejo.

41) Bayre opus: p. 302.

42) Saxo Grammat. p. 135—138.

43) Saxo: T. II s. 86—92.

44) Depping T. I. p. 27.

45) Saxo Gram: p. 173.

les visa siaure (beje sągiliai is, Žuvėdais); tasi buk minavotus pa-Daugavėje savo namų

vieszpatis, nuveikęs pajūriniai žkariauti, su kuriais krivini enok lyg nenuveikęs jų, turėjo sti, kurie nėsant pacziam, jog kitsai Žuvėdų vieszpatis kardu Žiamaiczių krasztą, žigių iszguldytą. (42) rvo netaikos dar ir 6 amioje is už gali nevien grumėsi, bet krasztus teriojo ir plėzė sar g

500—600 g. K.

didiai giriamas Žuvėdų vieszpatis su Žiamaicziais, bet tenai is pajūrinų Gudų kariauti, iu pasidares. (43)

600—700 g. K.

amžiuje tie patys dar tebebuvo pasakojama yra, jog Žiamaicziams nū visur savo tautą apmait kurių gieddams apmait iavęs. Ta pati paskalba taip pat saulėlydinių Žuvėdų apvergs czius, kurie sienk vieszpatis lu Herald apent iszsilidsavę

700—750 g. K.

amas tūs paczius Žuvėdus k ddbrok didiai garbingas rdyjė dyneje ir už visus siaurės rias buk nebklansancias jo valdū isugarsenis jo žigia buvo į ja vadinama) didžiai turtingų javų, bet paties ankso ir didis jo iszsilidsavę. Lodbrok, rias nepasiekiamą grobį grieti, tū lorganos, lytus, szalcziat, budi sus kareivius isznalkino; taip je yvas begrižtās namon. Boki iezių žiamę, kurie buk jam p ek reikint. Ta Žiamaiczių didesne galybe į Biarmiją ir tū vergė. (45)

i nū pietinių krasztų karkas nok nestokojo antpilių nei

800—850.

lekunt Danijoje, buk tressi langinusi į Žiamaiczių kraszt sala vyriszkūsius nugalavę

žmonomis apsipacziavę ir su visu nutaute savo pirmųjų namų Žiamaicziūse apsigyvenę. [46]

Kitas vieszpatis tų paczių saulėlydinių Žuvėdų arba Danų buk iszsirėdęs į Žiamaiczių krasztą, kuriame nors 5 pilis buvęs nukariavęs, vienok tas žigis jam nevykęs; kaipogi Žiamaicziai pergaleję jį didžiai baisioje kruvinoje muszoje, kurioje nevien visi jo kareiviai palikę beklaksą karvietėje, bet dar visi jo laivai tekę į ranką Žiamaicziams, vos nevos pats gyvas beiszsprūdęs. (47)

Ateinantį metą Olef vieszpatis sziaurinių Žuvėdų tarėsi laimingesniu buvęs už Lothekundą saulėlydinių Žuvėdų vieszpatis, darin sutraukę didę kariauną ir patiekę daugybę laivų, su kuriais užpūlę pasala Žiamaiczių krasztą, ir tenai didę pilį pajūrėje vadinamą Seeburg (juros pilis), kurią 7.000 Žiamaiczių didžiai kantriai gynę, į kurią vienok Olef isilaužęs sugriovė, paskui atleides namon tulus laivus grobiu nuszlūgtus, patsai su kareiviais leidosi į gilumą krasztų; iszsikėlęs paskui isz laivų nepravardūtoje upėje, nū tenai 5 dienas baužęs per girias ir neiszsžengiamus raistus su savo kareiviais, lyg iszsiabstęs ant kito garbingo miesto arba pilies Apūle vadinamo, kurį 5.000 ukininkų per 8 dienas didžiai kantriai gynoje, vienok nuvargę tūntimpinėmis kruvinomis muszomis ir pradėję stokoti mitalo, 9 dienoje pasidavę, pasiimdami Žuvėdams nevien grąžiti visą tą, ką buvo praėjusįjį metą kariaudami su Lothekundu igiję, bet dar dūklę mokėti ir vadus dėl kliauties dūti. (48)

917—

Du pargalviu Norvegų, taip vadinamos vienos sziaurinių Žuvėdų dalies Thorolf ir Figil atirklavusiu į Žiamaiczius ant kokios tenai muges arba jomarko, 14 dienų tenai prekyojusiu pikto nedarydamu. Bet pasibengus mugei užpūlusiu pasala gyventojus, bet negalėdamu jiems nieko padaryti apent sugrįžusiu į savo laivus. Pairklavusiu truputį tolesniai iszsėdusiu įtakoje nepravardūtos upės ir iszskaidžiusiu tenai savo ratas į girias iszsitraukusiu. Užtikusiu tenai tulus kiemus sudeginusiu, turtus plėszdamu ir gyventojus kaudamu. Tū tarpu Žiamaicziai sukelę skubiniai kareivius susigrumę su Žuvėdais, kuriūs ne vien pergalejo, bet ir patį jų karvedį Figal sugavo. Buvo ketėję jį Dievams ant apieros deginti, bet tą dieną vėlu beradusis paliko tą darbą rytui. Bet nakczia Figil pasileidęs nudibo, iszliūsavo dar ir antrą Žuvėdą savo sądraugą. Isilaužusiu paskui į klėtį, kurioje buvę ginklai, o rusyje piningai sukrauti, apsiginklavusiu ir visu didėję cziarsnę piningų į girią iszneszusiu, bet idant jų niekas judum nebatimtu, sugrįžusiu kiemus sudeginusiu ir žmones iszkirtusiu. Taip nieko daugiau nebipaojaudamu grobį į laivus nugabėnusiu namon laimingai pagrižo. Įbingę Žiamaicziai ant taip baisios nedorybės Norvegų, traukę į jų krasztą ir tenai jį didžiai baisiai gieddami apmaudą kardu ir ugnia nuterioję. (49)

Tose paskalbose skaitytojas aiszkiai gali matyti koki žigiai ir kokios karės bei muszos buvo tų Žuvėdų su Žiamaicziais; kaipogi dabar minavotos muszos ne visos tegali lyginti

tis su szios dienos muszomis, į kurias 30.000 arba 40.000 svieto stoja į vieną kovą, kurioje iszgrumus paczioje karvietėje 8.000 ar 9.000 paliekti beklaksą. Dabar minavotas muszas aiszkiaus gali lyginti į szios dienos skardamuszas, kuriose kelios deszimtys arba keli szimtai grumiasi norėdami dūną ar grobį vienas kitam iszveržti. Žinoma yra, jog Žuvėdijoje ir visoje sziaurėje yra ilgos ziemos, žiaurus oras, ir nevaisinga žiamė; darin tankiai dar sziądien ukininkai badauja tenai dūnos; didesniai dar kitą kartą budavo, kad vienomis žuvimis mito. Todėl kartais bernai su įnamiais galus graibstydami susitarę ir valdimierą sav paskyrę, sutipę į laivus leidosi į turtingesnius krasztus peno sav grieti. Regisi badaujant Žuvėdams, niekur nebuvo jiems taip parankiui grobį grieti, kaip Žiamaicziūse, turtingame kraszte, jau žiloje senovėje dūnos žiamė vadinamame. Toki badautojai užpūlę gyventojus emė jiems visa ką užgrėbė; kartais gyventojai negalėdami su jais remtis dūdavo jiems patys visa tą, ko jie norėjo. Taip pasipelnę tie badaujai pargrižę namon turtingais, gyrėsi namikiams svetimas tautas nukariavę ir dūkles sav mokėti liepę; kartais vyresnysis tokių badaujų daug krasztų nutresęs ir su didžiu grobiu pargrižęs namikiams sakėsi visą svietą nuveikęs, o namikiai dekadodami už pargabentą sav peną, tūs viezius dainomis garbino, jūs vieszpacziais vadindami, kuriūs per kelias 10 ar 100 metų minavojo masindami į kitus lygia dalia pelnytis svetimūse krasztūse. Tas dainas paskui raszytojai kaipo veikalus tautos į rasztus suraszė. Vienok kartais nū tokių skardmusų isztiko į ilgas ir baisias kares bei didžiai kruvinas muszas. (50)

Noris tas paskalbas gali lyginti su zaunomis, vienok skaitant dingtri alvienam į szirdį ir rodo buvusius baises ermyderius Lietuvos ir Žiamaiczių žiamėje, kaipogi jau pati tauta rodosi kartais parskilusi į dalis ir grumusis viena su kita, o neveikdama viena antros svetimos pagalbos lugojusti, arba kartais artimą giminę regėdami žunanciją gelbėdavusi; bet dėl ko? Kokiu pragumu? arba kokioje dingsteje ją gelbėjo, ar pati tarp savęs sukerszo? to nėra dar sziądien rasztūse randama.

Pareidamas skaitytojas tas dabar minavotas sziaurės paskas, noris maž ką teranda tenai apie Lietuvos tautą ir jos krasztą iki 9 amžiaus, bet galan to amžiaus kėlesį vėl vyras, kurio rasztai aiszkiai jau rodo ne vien krasztus Lietuvos tautos, bet jos budą, dobę ir apsiėjimus su visu paveidžius į virsziaus Graikų ir Romėnų minavotus (apraszytus).

Buklus jureivis Vulfstan iszsiųstas Alfredo Didžiojo Anglų vieszpatis arba karaliaus į Žiamaiczius prekybos terautis, nū kur grįždamas tokias žinias buk pargabėjęs.

Vulfstan keliavo jura pagal nū Hedaby, prekyba pagirto Szlesvigo miesto, į Islos įtaką. Taip sako jis: „Vista arba Isla yra didelė upė, vienoje pusėje gyvena Veonoland (Gudai), antroje pusėje Vitriai; teka ji į Estų, tai yra Žiamaiczių, jūrą. Jū į sauletekį yra antra upė Ilfing vadinama, taip pat tekanti į Žiamaiczių jūrą; ant jos skardžio yra prekybos vietovė, vadinama Trusso, į kurią atkeliavęs 7 naktimis irklūdamas dieną ir naktį. Ten buvo sąkruva visų Žiamaiczių prekių, kurios vietoje sziądien vietovė vadinama Elbing trakszo.

50) Depping minavotoje knigoje.

(Dar ne viskas.)

46) Petri Olai Chron: Regn. Dan. p. 114.

47) Gebhardt vietoje minavotoje.

48) T. Rimpert In vita S. Ansgarii cap. 27. Žinrėk dabar E. Volterio „Ob etnograficeskoj porokle po Litvie i Zmudi lietim 1887 hoda, Peterburge, 1887, pag. 38—51 (O miestonachezidenij glavnho hroda czudskich Kurov (Korai) pokortonnaho Szvedami v 853 hodu), kur aiszkiai įparodyta, kad pilla Apūle (Apoule) buvo 10 vietų nūg miesto Skūdo (Skundy) toje vietoje, kur lidesiai pasietami pas gyventojus pliekalinis, dvarėlis ir kiemas (sodžius) Apūlė E. V.

49) Torfæus. Hist. Norveg. T. II p. 154.

Margumynai.

— Kiek žmonių gyveno ant svieto. Vienas mokslinčius aprokavo, butent iki 1881 m. gyveno ant žiames 46.627.843.-275.075.845 žmonės [46.627 bilijonai, 843.245 milijonai, 75 tukstancziai ir 845]. Pagal tą rokundą pripūla 136.-622.976 žmonės ant kožnos keturkampos mylios, 5 ant kožnos keturkampos pėdos. Kozname keturkampyje sieksnyje, kame yra vietos tik dėl 10 grabų, yra palaidota 1.-283 žmonės, t. y. kozname grabe po 128; tokiu budu visas paviršius žiames yra perkastas mažiausiai jau 128 sykūs.

Gromatnyezia.

— Varpui ir Ukininkui. Siųskite numerius šių metų ant adreso: V. Dauksys, Mahanoy Plane, Pa., Box 43.

Pajieszkojimai.

Szviežiai pribuvęs iz Europos staliorius, gerai izmanantis savo darbą, pajieszko dėl savės atsakančios vietos. Atsisaukti pas W. Simpson, Plymouth, Pa.

(XVI).

Užmokėjo Už Laikrasztį.

„VIENYBE LIETUVNIKU“

A. Stankevycius Wilkes-Barre	\$2,00
M. Dainaukas Pittsburgh	„1,00
M. Krakauckas Duryea	„2,00
Kn. V. Czihauckas South Bend	„2,00
A. Zakarauckas E Buffalo	„1,00
V. Slominskas Brooklyn	„1,00
F. Mikolainis Menominee	„2,00
Dr. J. Basanavycius Bulgarijoje	„2,00
V. Starožinski Ashland	„2,00
V. Kooper Bridgeport	„2,00
A. Matulevycius Philada	„2,00
J. M. Dambrasukas Boston	„1,00
J. Stangovskis Eatontown	„2,00
J. Ainaitis Transverse City	„1,00
J. Verpetinskas Hadley	„1,00
V. Rutkauskas Ansonia	„2,00
L. Szverabas Brighton	„1,00

DEL SKAITYTOJŲ.

Užmokėjusieji, o nepakvitavotieji abonentai užprasdomi yra atsisaukti. Rasant į rėdystę su kokiū norint reikalu, reikia pridėti už du centu markę dėl atsakymo.

Apgarsinimai.

— Gražus plytinis namas ant Main st. su trimis kromais ir gyvenimais, su tvartais ir kitais dalykais parsidūda ant labai lengvų iszlygų. Kromų randa dūda ant mėnesio \$125. Dasižinoti pas: J. J. Davis Music Store Main st., Plymouth, Pa. (XVII)

ROZALIJA JANKAUSKIUTE

18-os metų mergina po ilgos ligos pasimirė 3 d. Balandžio Pittsburghe, Pa. Laidotuvių apeigas atliko lenkų kuningas Miskevycius.

Jurgis ir Jonas Jankauskai, nabasztininkės broliai.

Izskilmingas Susirinkimas

Lietuvių Baltimorėje, Md. bus laikytas 5 d. Gegužio 1891 m. svetainėje „Harugari Hall“, No 1010—1012 ant E. Baltimore Street. Prasi-dės 8 adyną vakare. Visi yra užprasdomi ateiti, įėjimas valnas. Mieris suėjimo yra protestas priesz Maskolijos vyresnybę dėl persekiojimo lietu-vystės. Kalbos bus angliszkos ir lietuviszkos.

Komitetas.

Didelis lietuvių Susirėjimas.

Bus laikomas Philadelphi-joje, Pa., 7 d. Gegužės mėne-sio 1891 m. po No 1209 N. 3d Street, ant kampo Girard Ave. Pradžia susirinkimo bus 8 adyną po pietų. Kal-bėtojai bus izz Plymoutho, Baltimorės ir izz kitur. Už tai drąsiai visi ateikite! Įėjimas yra už dyką. Kalbos bus angliszkos ir lietuviszkos dalykūse persekiojimo lietu-vių po Maskoliumi. —

Komitetas.

Nori daugiau, tai gausi!

Laikie poros paskutinių nedelių apturėjome szimtus groma-tų su padėkavonėmis už musų cirkuliarus ir kalendorius ir su praszymais prisiųsti jų daugiau.

Vienkart apturėjome daugybę gromatų nū musų kolonistų izz HOFA PARKO IR PULASKI, kurie taipogi mums dėkavoja ir patvirtina, kad musų cirkuliarai yra visiszkai teisingi ir jog nū szio sykio dar labjaus pasistengsė savo prietelius pas savę parsitraukti.

Yra tai geriausi davadai pasikakinimo. Daugelis ir laikie žiemos užpirkto nū mus žiames, nesa žiame buvo visiszkai ne-uzsnigta.

Taip yra. Kiekvienas galės gauti dovanai tiek kalendorių, mapų ir kitokių cirkuliarų, kiek tik jis pareikalaus.

Ziames turime dar gana dėl szimtų farmų, o prekės taip mažos, jogei visi dyvyjasi.

J. J. HOF LAND CO.,

119 W. Water Str.,

Milwaukee, Wis.

Vladislovas Rovinskis

Lietuviszkas barzdaskutys, dabar atidarė savo „shop“ sale J. Sas-naucko saliuono. Neužmirskite at-silankyti. (XVII)

Randasi dėl pardavimo daili far-ma atokume 35 mylių nū Plymout-ho; 60 akrų gerai izsdirbtos žiames, druti trobėsiai ir padarai, sveiko vandens szaltiniai ir tt. Parsidūda labai pigiai. Pusė piningų bus palaukiama. Dasižinoti „Vienybės“ rėdystėje.

Dr. J. Szliupas.

7. SOUTH WELLES ST.
WILKES-BARRE, PA.

Ant. Mockaiczio Lietuviszkas Saliunas.

Užlaiko geriausių alų ir visokių gėrymus visame mieste. Skaniausi cigarai ir smagiausia vieta dėl užei-gos. Savi eikite pas savą.

A. Mockaitis.

76, S. Wyoming st., Hazleton, Pa.

NAUJAS LIETUVISZKAS Saliunas.

Szaltas alus, geriausia arielka, ska-nus cigarai ir linksniausia vieta dėl užei-gos. Neužmirskite lietuviai pas manę atsilankyti.

Jonas Sasnauskas

Main Str., PLYMOUTH, PA.
Kur pirma buvo Florence Shoons,

S. J. Mockaiczio

Krautuvė kėnogeriausių arielkų, alaus, viešų gėrymų ir cigarų. Telsingiausias ir pigiausias pardavimas. Lietuviai eikite pas lietuvi.

116 N. Main Str., Shenandoah Pa.

Uzdėjęs kromą Pittstone, parda-vinėju viską kūmi pigiausiai.

Jūz. Pauksztis.

4. Broad st. Pittston, Pa.

Įsitaisęs valgomų daigtų kromą, meilingai užsipraszau brolius lietu-vius neužmirszti parenti savo vien-gentį ir apsilankyti pas manę dėl pirkinių.

Kazys Petrika,

617 W. Centre Str., Mahanoy City.

Rukyk

Wes'o

„Stripped“
TABAKA.

Kningos! Kningos!

Pas M. Mockų galima gauti visokių lietuviszkų kningų, k. t.: maldakningų, istorizkų, moklela-kų, daininų, eztukaučių ir kitokių, kokių dar ik-siol nebuvo, o parsidūda už žiamą prekę. No-rintieji apturėti kningų katalogą raszkite grom-tas ir įdėkite markę už 2 centu dėl atsakymo. Adresas:

Mr. M. Mockus,

P. O. Box 54 Detroit, Mich

MILIAUCKO KROMAS val-gomų tavorų ir visokių naminių dai-ktų randasi ant

No 108 Center st. Shenandoah